

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

13. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

28. BŘEZNA 2004

Z obsahu:

Modlitba

za vítězství krále

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
10. března 2004
- strana 2 -

Zvěstování Panně Marii

Gianni Sangali
- strana 4 -

P. Guy Gilbert - zpívající kněz

Alexa Gaspariová
- strana 5 -

Od ateismu do katolické církve

Dr. Nathanson hovořil
také o svém životě
- strana 7 -

Doktor Bernard Nathanson, neobyčejný svědek pravdy

- strana 8 -

Texty a návrhy modliteb za ochranu nenarozeného života

- strana 10 -

Farář v srdci Evropy

Pár milých vzpomínek na
P. Jiřího Reinsberga
- strana 11 -

Služebnice Boží Matka Marie Vojtěcha

Hasmandová
- strana 14 -

*25. březen - den modliteb za ochranu
nenarozeného života*

Modlitba za vítězství krále

Závěrečná invokace *Hospodine, dej vítězství králi, vyslyš nás, když k tobě voláme* (Ž 19,10), nám odhaluje vznik žalmu 19, který jsme vyslechli a o kterém nyní budeme rozjímat. Máme totiž co do činění s královským žalmem starověkého Izraele, předneseném v síónském chrámě při slavnostním obřadu. Svolává se v něm Boží požehnání na vladaře především v den tísně (v. 2), tj. v době, ve které je celý národ v zajetí hluboké úzkosti, protože propuká válka. Je zde řeč o vozích a koních (srov. v. 8), kteří jako by na obzoru postupovali vpřed; král a lid proti nim stavějí svou důvěru v Hospodina, který se staví na stranu slabých, utlačovaných obětí arogantních dobyvatelů.

„Ano, já jsem král“

Je snadné pochopit, jak křesťanská tradice přetvořila tento žalm na hymnus o Kristu Králi, *Pomazaném* par excellence, Mesi-

áši (srov. v. 7). Vstupuje do světa bez vojska, ale v síle Ducha a zahajuje definitivní útok proti zlu a zvrácenosti, proti přemíře pýchy, proti lži a egoismu. V našich uších zaznívají jako na pozadí slova, která Kristus pronesl k Pilátovi, symbolu pozemské císařské moci: „*Já jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas*“ (Jan 18,37).

Prosebná liturgie

Když zkoumáme osnovu tohoto žalmu, všimneme si, že popisuje detailně liturgickou slavnost v jeruzalémském chrámě. Na scéně je shromáždění synů Izraele, kteří prosí za krále, hlavu národa. Dokonce v úvodu se předpokládá obětní rítus, řada rozličných obětí a celopalů obětovaných za panovníka *Jakubu Bohu* (Ž 19,2), který neopouští *svého pomazaného* (v. 7), ale chrání ho a podporuje.

Modlitba je silně poznamenaná přesvědčením, že Hospodin je pramen bezpečí: vychází vstříc v důvěře přednesené prosbě krále a celého společenství, se kterým je svázán poutem smlouvy. Náladu zajisté určuje válečná událost se vším strachem a rizikem, které z toho vyplývají. Boží slovo se tedy nejeví jako abstraktní poselství, ale jako hlas, který

ňuje pomocí meče nebo kopí, protože Hospodin je rozhodčím v zápasu“ (1 Sam 17,45.47).

Pryč s násilím

I přes svou historickou konkrétnost spojenou s logikou války může se žalm stát výzvou, abychom se nedali ovládnout přitažlivostí násilí. I Izaiáš volal: *Běda těm, kteří vkládají naději do koní, důvěřují vozům, protože jsou četné, a jízďě, protože je silná, aniž by se*

se přizpůsobuje malým a velkým neštěstím lidstva. Z toho důvodu žalm volí vojenskou mluvu a atmosféru, jaká panuje v Izraeli v době války (srov. v. 6), a přizpůsobuje se tak pocitem člověka v nesnázích.

Modlitba je vyslyšena

7. verš textu představuje zvrát. Zatímco předchozí verše vyjadřují implicitně žádosti adresované Bohu (srov. v. 2–5), verš 7 potvrzuje jistotu obdrženého vyslyšení: *Nyní vím, že Hospodin dal vítězství svému pomazanému, vyslyšel ho ze svých svatých nebes*. Žalm neupřesňuje, na čem se zakládá toto poznání.

Vyjadřuje obecně a jasně kontrast mezi postavením nepřátel, kteří spoléhají na materiální sílu vozů a koní, a mezi postavením Izraelitů, kteří vkládají svoji důvěru v Boha a jsou proto vítězi. Myšlenka zde zabíhá k slavné scéně Davida a Goliáše: „*Ty jdeš na mě s mečem, kopím a oštěpem. Já jdu na tebe ve jménu Hospodina zástupů. Hospodin nezachra-*

dávali na Svatého Izraele a hledali Hospodina (Iz 31,1).

Proti každé podobě špatnosti staví spravedlivý víru, dobrotivost, odpuštění, nabídku pokoje. Apoštol Pavel napomíná křesťany: *Nikomu neoplácejte zlým za zlé. Usilujte o dobro pro všechny lidi* (Řím 12,17). A historik Eusebius z Césareje (III.–IV. st.) v komentáři k našemu žalmu rozšíří pohled také na zlo smrti, o kterém křesťan ví, že je možné překonat Kristovým působením: „*Všechny nepřátelské síly i skrytí a neviditelní Boží nepřátelé se dají před Spasitelem na útěk a padnou. Ale všichni ti, kteří přijali spásu, povstanou z dávné záhuby. Proto Simeon říká: Tento je postaven k pádu a ku povstání mnohých, tj. k pádu svých nepřátelských protivníků a k povstání těch, kteří kdysi padli, ale nyní budou vzkříšeni*“.

Bolletino Vaticano 10. 3. 2004
Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla

EDITORIAL

Událost, kterou oslavujeme 25. března, je nejen klíčovou událostí dějin spásy, ale je klíčovou událostí lidských dějin a lidského poznání vůbec. Skutečnost, kterou nám v ní Bůh zjevil, že přijímá přirozenost svého tvora a stává se sám člověkem, je něco tak nevystižného, že to přesahuje všechno lidské pomyšlení. To nemá obdoby v žádném jiném náboženství. Dovídáme se tu především poprvé převratnou skutečnost, že Bůh, kterého Izraelité znali pouze jako „osamělého starce“, *Toho, který je*, je nejen tím, který je, ale že je tím, který žije, a to nekonečně nejpřipnější, nejdokonalejším, nejvyšším a nejvznešenějším **trinitárním** životem hlubokých meziosobních vztahů, který je jediným pramenem a vzorem veškerého života ve všech jeho podobách včetně života společenského. Tímto zjevením nám tak Bůh dává nahléd-

nout nejen do své vlastní božské podstaty, ale také do naší lidské podstaty, protože je stvořena podle ní. O tajemství Trojice se nejen dovídáme ze zjevení skrze víru, ale my toto tajemství poznáváme zvláštním způsobem tím, že můžeme podle jeho obrazu žít, žijeme-li ovšem svůj lidský život tak, jak byl stvořen: podle obrazu Boha. Tím totiž, že se Syn nejvyššího Boha stal člověkem, dokázal nám nejdokonalejším způsobem, že jeho vlastní obraz, který do nás vložil při stvoření, je tak blízký a tak analogický ke svému Pravzoru, že je možné, aby On sám ho přijal za svůj. Biolog by to nazval „druhovú spřízněnost“.

Zdá se, že naši předkové ve víře si tuto závratnou skutečnost uvědomovali a prožívali mnohem bezprostředněji a opravdověji než my, takže cítili vnitřní nutnost,

Pokračování na str. 13

Nový začátek

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Jdi a už nehřeš!

Hledáš-li Pána, musíš za ním do jeho samoty. Odešel na své zamilované místo v Getsemanském sadu, aby zde celou noc v modlitbě rozmlouval se svým Otcem. To je způsob jeho odpočinku. Za úsvitu však je už opět tam, kde ho čeká lid, aby poslouchal jeho nauku. I tvoje místo je právě zde. Neměl by ses na naslouchání Slovu připravovat podobně, jako se Slovo připravuje ke svému hlásání?

Ale dnes se jeho odpůrci hned ráno postarají o neplánované zpestření Pánovy katecheze. Prodírají se bezohledně usebraným zástupem a vlečou s sebou ženu, kterou vyslídili při hříchu. Postavili ji přede všemi na pranýř. Neměl bys na jejím místě stát ty sám? Nebo si myslíš, že není nic, z čeho bys mohl být obviněn? Můžeš-li, podívej se na sebe očima těch, kteří jsou kolem tebe. Nelekej se zrcadla, které ti ukáže to, co sám nechceš vidět. Dej promluvit těm, které svým jednáním přehlídíš, ponižuješ, zraňuješ, aniž na to myslíš. Nechej se obžalovat těmi, které zneužíváš, i těmi, na kterých nepřipustně lpiš, podívej se na zakořeněné zvyky, jimiž škodíš sobě i druhým. Aspoň jednou poslouchej ty, kteří tě *přistihli při činu*, a snaž se zadržet svou podrážděnost, nic nevysvětluj a nevymlouvej se. Výmluv, vytáček a sebeklamů už bylo dost. Pochop, že nemá smyslu bránit se pravdě, i když je tvrdší, než jsi čekal. Svátky, kdy se máš zrodit jako nový člověk, jsou přede dveřmi. Dobře se podívej na starého člověka, kterého musíš bezpodmienečně svléci. Prožíváš-li to nelibě jako své zahánění, uvědom si, že to jen odkládáš masku, za kterou ses chtěl skrývat před druhými a především před sebou.

Nejsou tu jen žalobci, máš před sebou i svého Soudce. Zdá se, jako by ho odůvodněné žaloby nezajímaly. Víš, proč mlčí a píše si do písku? Protože kdyby se přidal k žalobcům, jejich obvinění by vybledla před tím, čím ses provinil přímo proti němu a z čeho by tě právem mohl obžalovat on sám. A přece nevystupuje proti tobě ani jako žalobce, ani jako soudce. Stal se tvým obhájcem. Dokud je u tebe, nemusíš se bát, nikdo se neodvážá hodit po tobě kamenem. Dodej si odvahy. Jak postupně přiznáváš před sebou i před ním pravdu a nic než pravdu, žalobci jeden po druhém odcházejí.

Zůstáváš tu nakonec sám tváří v tvář svému Pánu. Přesvědčíš se, že nechceš *vzpomínat na věci minulé, nedbá na to, co se stalo*. Vidí

dále, než ty i všichni tvoji žalobci. Tvoje minulost ho zajímá pouze jako něco, s čím se máš se vši rozhodností rozejít. Nemyslí na tvůj soud, ale na tvé uzdravení. Připrav se pokorně na jeho výrok: je více než spravedlivý, je milostivě příznivý: *Neodsuzuji tě*. Ale není to bez podmínek. Neznamená, že je všechno zase v pořádku a že můžeš dále pokračovat jako dosud. Ježíšův konečný ortel tě zavazuje: *Jdi a už nehřeš*.

K čemu by ti bylo Ježíšovo odpuštění, kdyby ti nepřipravil novou budoucnost? Dostals nedocenitelný dar: místo v propasti ocitáš se na prahu nového života. Jak s ním naložíš? Není možné docenit zázrak odpuštění, dokud si nejsme plně vědomi, čemu jsme tím unikli. Ať ti k tomu poslouží Izaiášova vzpomínka na velký exodus. Ten obdivuhodný pochod Izraelitů, kteří sestoupili až na dno moře, aby vyšli z otroctví, zdrcující záhuba nepřátel a vlny, které pohltily jejich přesilu, vozy i s *koňmi a jezdci*, to všechno není o nic větší a velkolepější než osvobozující pochod, kterým ty sám procházíš při svém očištném obrácení. Souhlasíš-li bezvýhradně, aby vlny upřímné lítosti pohltily tvoji minulost, tvoje otroctví a tvoje nepřátele, budou i na tvé cestě následovat další Boží divy a zázraky. Nedej se zmýlit tím, že zatím vidíš před sebou jen poušť. Dívej se vpřed zrakem víry a bezmezných důvěry: *Již vzházejí před tebou nové věci, což to nepoznáváš?* Tvůj Pán ti *vytváří stezky a cestu pouští*, svádí do tvé dosavadní pustiny celou řeku svých milostí, aby tě bohatě *napojil*. *Vždyť jsi celý jeho, stvořil si tě pro sebe, abys hlásal jeho chválu*.

Jdi a promluv si o svém obrácení s apoštolem, který byl před svým obrácením také *nepřítelem* Ježíše Krista, ale pak se *pro něho všechno zřekl*. I ty máš všechny důvody, abys *ve srovnání s nesmírně cenným poznáním Ježíše Krista všechno ostatní považoval za škodu*. Všechna ta náhradní potěšení, která tě od něho odvádějí, nejsou nic víc než *bezcenný brak*. Zanechej proto nejen svých hříčků, ale i všeho, co tě k nim vedlo. Nedbej na to, co je za tebou, a nechej se *uchvátit Ježíšem Kristem*, abys poznal na sobě jeho moc. Opravdové obrácení znamená stávat se mu *podobný* v jeho oběti, to znamená *mít účast v jeho utrpení*. K tomu tě *Bůh povolal skrze Ježíše Krista*.

Od tvé proměny Pán očekává, že si jí nemůže nevěšmout pohanský svět. Při setkání s tebou má uznat: *Velkou věc s ním udělal Pán*.⁽¹⁾ Co tedy odpovíš?

Pane Ježíši, *změň můj život, jako se mění údolí na jihu země*.⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. resp. žalm 125; ⁽²⁾ tamt.

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 43,16-21

Tak praví Hospodin, který vytvořil v moři cestu, v mocných vodách stezku, který (k soudu) vyvedl vozy i koně, vojsko i silné reky; všichni spolu leží, již nevstanou, jako knot zhaslí, dohořeli: „Nevzpomínejte na věci minulé, nedbejte na to, co se dávno stalo! Hle, činím věci nové, teď již vzházejí, což to nepoznáváte? Cestu vytvořím na stepi a stezky na poušti. Divoká zvěř mě oslaví, šakalové a pštrosi, že jsem dal vodu na stepi, řeky na poušti, abych napojil svůj lid, svého vyvoleného, lid, který jsem stvořil pro sebe, který bude hlásat mou chválu.“

2. čtení – Flp 3,8-14

Bratři! Všecko považují za škodu ve srovnání s oním nesmírně cenným poznáním Ježíše Krista, svého Pána. Pro něj jsem se toho všeho zřekl a považuji to za bezcenný brak, abych mohl získat Krista a byl s ním spojen; nemám přece vlastní spravedlnost, která se získá zachováváním Zákona, ale tu, která se dává tomu, kdo věří v Krista, totiž tu, která přichází od Boha a spočívá na víře. Tak na sobě poznám Krista i moc jeho zmrtvýchvstání a účast v jeho utrpení; a protože umřel on, i já mu chci být v tom podobný. Potom, jak doufám, dosáhnu i vzkříšení z mrtvých. Tím neříkám, že už bych toho dosáhl nebo že jsem už dokonale; ale ze všech sil se snažím to uchvátit, protože i mne samého uchvátí Kristus Ježíš. Bratři, já si nenamlouvám, že už jsem to uchvátí. Ale o jedno mi jde: nedbám na to, co je za mnou, ale ženu se k tomu, co je přede mnou. Běžím k cíli za vítěznou nebeskou odměnou, ke které nás Bůh povolal skrze Krista Ježíše.

Evangelium – Jan 8,1-11

Ježíš odešel na Olivovou horu. Ale brzo ráno se zase objevil v chrámě a všechen lid přicházel k němu. On se posadil a učil je. Tu k němu učitelé Zákona a farizeové přivedli ženu přistíženou při cizoložství. Postavili ji doprostřed a řekl mu: „Mistře, tato žena byla dopadena v cizoložství při činu. Mojžíš nám v Zákoně nařídil takové ženy ukamenovat. Co říkáš ty?“ Tou otázkou ho chtěli přivést do úzkých, aby ho měli z čeho obžalovat.

Ježíš se však sehnul a psal prstem na zem. Když nepřestávali otázkami na něj dotírat, vzpřimil se a řekl jim: „Kdo z vás je bez hříchu, ať první hodí po ní kamenem.“ A sehnul se opět a psal na zem. Když to uslyšeli, jeden za druhým se vytráceli, starší napřed, až zůstal on sám a žena před ním. Ježíš se vzpřimil a řekl jí: „Ženo, kam se poděli? Nikdo tě neodsoudil?“

Odpověděla: „Nikdo, Pane.“

Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš!“

Zvěstování Panně Marii

POSELSTVÍ MILOSRDNÉ LÁSKY MALÝM DUŠÍM

Získáte mír jen tehdy, když si ho budete přát... Jinak dojde ke katastrofě.

Příčinou veškerého zla je hřích. Já nejsem nijak odpovědný za to, co na vás dolehne kvůli vašim hříchům.

Já jsem Mír a Radost, čistá a sladká Radost. Já vládnu ve spravedlnosti a právu. Ale vy odmítáte to, co je svaté.

Masy jsou jako příliv a odliv. Dnes se třesou a volají ke mně. Zítra mě vyhadují ze svého života.

Ó, vy lidské děti, jak vás mám snášet? Kam se to hroučíte? Já to vím, ale já jsem vás často varoval. A vy jste zůstali hlouš k mému hlasu. Zahráváte si s ohněm, když kujete své vražedné zbraně. Běda vám, když s tím nepřestanete. Ničíte svá těla. Ale vaše hříchy ničí ještě více, ničí vaše duše. Myšlenka na věčnost je vám cizí, věčnost, kterou brzy zakusíte, když se neobráte. A najdete ji takovou, jakou jste si zasloužili. Na zemi sbíráte jen to, co je pro věčnost prach. A tento prach půjde s vámi, kamkoliv půjdete.

Vy nevěříte na lásku. Ve vás je jen touha po zisku. Mohl bych vás zničit jedním pohybem ruky. Ale nechávám vám šanci. Pro mne čas neexistuje. Ale váš čas je odměřen.

Je tomu tak proto, že vás přesto miluji, a to i proti vaší vůli.

*Poselství Markéty
z 29. prosince 1966*

Vyprávění svatého Lukáše o zvěstování Panně Marii (Lk 1,26–38) je beze sporu nejdůležitější ze všech textů Nového zákona a je to také nejnámější a nejoblíbenější text křesťanské tradice. A skutečně, tato stránka evangelia nás vždy znovu dojmá a udivuje jako novina, i když jsme ji již slyšeli nesčetněkrát. Liturgie nám ji předkládá neúnavně k rozjímání pro naši víru, protože je jako nevyčerpatelný pramen a směr naší křesťanské cesty.

Maria je představována jako živý příměr setkání tvora s Božím plánem, jako ukázka toho, co se stane, když se Boží slovo setká s posluchačem, který uvěří a uvede Boží slovo ve skutek.

Tento úryvek nám vypráví o podivuhodných věcech, které Bůh vykonal v Panně Marii. V několika verších je vyjádřena ústřední událost dějin spásy: Maria, pokorná židovská dívka z pohrdané krajiny, přijímá od anděla převratné sdělení, že se má stát matkou Mesiáše. Je to Mesiáš, o kterém mluvili proroci, Mesiáš očekávaný po staletí svým národem.

Maria uvěří tomuto sdělení a obětuje se Bohu v úplném odevzdání: *Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.* Jsou to slova víry, připravenosti a lásky. Bylo zapotřebí víry a lásky, aby bylo možno uvěřit tak mimořádnému andělovu sdělení.

Duch Svatý sestupuje na Marii, na Marii se snáší stín moci Nejvyššího. Ten, který se narodí, bude tedy svatý a bude se nazývat Syn Boží. Jako světlo zaplavuje osobu, aniž by ji zranilo, jako rosa zúrodnuje zemi, aniž by ji rozrušila, tak Duch Svatý sestupuje na Marii a Syn se stává skutečně jejím, protože *u Boha není nic nemožného: A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.* Bůh z Boha, světlo ze světla, pravý Bůh z pravého Boha.

Tak se zjevují obdivuhodné Boží skutky.

Rozjímání o dívech, které Bůh způsobil v Marii, nám pomáhá, abychom rostli v pravé zbožnosti. Úcta k Panně Marii je velice závažná věc, je to povinnost, tak jako je povinnost milovat svou

*Ludovico Caracci (1555–1619):
Zvěstování*

vlastní matku, protože Marii nám dal Ježíš za Matku. Pavel VI. řekl: „Není možno být křesťanem a nebýt přítom mariánský.“

Mariánská úcta musí náš duchovní život prohlubovat, nesmíme upadnout jen do neurčité citovosti.

Jednu věc musíme mít stále na mysli: že Maria je žena. Ma-

ria je žena, i když její tělo získalo zmrtvýchvstáním a nanebevzetím dary oslaveného těla Kristova. Maria je jednou z nás: cítíme, že je nám blízká, obrácíme se k ní jako k trůnu moudrosti. Potřebujeme vnitřní světlo, potřebujeme pravdu, jistotu, zásady.

Tak často se mýlíme a chybujeme: myslíme si, že máme jasno, a přitom jsme na omylu.

Svatý Augustin říká: „Měl jsem záda obrácená ke světlu a tvář k osvětleným věcem, takže má tvář, kterou jsme viděli osvětlené věci, osvětlená nebyla.“ (Vyznání, IV, 16)

Maria, upevňuj v nás pravdu. Maria, chraň nás před bludem a omylem. Osvět naši duši, abychom mohli správně chápat, očisti náš zrak, abychom správně viděli. Dej nám dar radovat se z pravé moudrosti. Nauč nás obdivovat, žasnout a rozjímat, abychom mohli ve svém srdci nosit vznešené světlo křesťanské pravdy.

*Z Maria Ausiliatrice 4/2002
přeložil -lš-*

Fra Angelico: Zvěstování

P. Guy Gilbert - zpívající kněz

Kdo byl někdy na vystoupení nebo přednášce pařížského kněze Guy Gilberta, může získat dojem, že je to obhroublý provokatér. Po jedné jeho přednášce za ním přišla starší dáma a pichlavě mu vyčítala, že ve své přednášce použil 67 nadávek. „To je mi líto,“ odpověděl, „kdybych to byl věděl, že jste přišla jen kvůli tomu, byl bych je použil ještě v širší míře.“

P. Gilbert se pohybuje v neobvyklých kruzích: mezi dětmi z ulice a nejobhroublejšími mladými násilníky. Když vypráví o svém životě mezi nimi, nic nepřikrašluje a názorně ukazuje atmosféru tohoto prostředí. Někdy se stane, že trochu přestřelí. Provokace patří k jeho každodennímu povolání. Zažívá ji sám: jeho víra a jeho Církev jsou ustavičně napadány právě tímto způsobem.

Ale při jeho přednáškách a vystoupeních v rozhlase a v televizi mu nejde ani o provokaci, ani o smích za každou cenu. Jeho slovník je jen obalem pro závažné obsahy, které chce předat svému publiku, aby o nich přemýšlelo a promítlo je do svého života.

Velmi dojemné je jeho vyprávění o vlastním mládí. Málodky slyšíme v něčích vzpomínkách tolik lásky, tolik vděčnosti a úcty, jakou on projevuje svým rodičům. Narodil se 12. září 1935 v přímořském Rochefortu jako třetí z patnácti dětí v dělnické rodině. „První láska mého života byl pohled, který jsem dostal jako nemluvně i jako mladý člověk, pohled na jednoho muže a jednu ženu, kteří mě nesmírně milovali. Moji mamince je dnes 90 a já se stále utápím v jejím pohledu plném lásky a něžnosti. Všechno, co moji rodiče měli, dali svým patnácti ptáčkům. Ještě dříve, než mi začali vyprávět o Bohu, já už jsem věděl, že Bůh existuje. Viděl jsem ho každý den v tváři mých rodičů, v každém jejich gestu a něžnosti pro mých čtrnáct sourozenců a pro mne.“

Tato něha, tato láska, ale také tato chudoba se u něho proměnily v sílu, o tom je přesvědčen. A silný musí být vzhledem k úkolům, které si předsevzal: co

nejvíce děti a mladých násilníků odvést z pařížských ulic do jedné obnovené zříceniny v Provenenci, do jednoho ovčína ve Fauconu, aby jim zde dal domov, naději, důvěru a lásku.

P. Guy Gilbert

Kdo tohoto muže vidí poprvé a nic o něm neví, nikdy by ho nenapadlo, že má před sebou kněze. Vystupuje už desetiletí v kožené bundě, na které se lesknou nejrůznější přívěsky, nemylím-li se dokonce i kříž. Ani jeho účes nenasvědčuje, že je to kněz.

Jak přišel k tomuto provokačnickému zevnějšku? Všechno začalo, když ho čekala jeho matka. Prosila totiž přítom Boha, aby se jeden její syn stal knězem. Na znamení, že věří ve splnění své prosby, ušila z části svých svaatebních šatů korporál, s tím, že ho jednou dá svému synu k jeho první mši svatě a bude mu vyprávět historii tohoto korporálu.

Již jako malý chlapec staral se Guy zvláště o nemocné. Chodil k nim, aby je potěšil, strávil mnoho volného času u lidí, kteří potřebovali pomoc, jak později vyprávěla jeho matka. „Aniž bych příliš myslel na Krista, katechismus mě moc nezajímal, ale myslel jsem si, že musí být nějaký lék na utrpení. Trochu se v tom Kris-

tus skrýval, jen já jsem o tom nevěděl,“ vzpomíná si.

Tento dar, kterého se mu dostalo již v kolébce, začal brzy rozvíjet. Ve 13 letech prohlásil rodičům, že by se chtěl stát knězem. A toto přání nepominulo, jak si myslel jeho otec. „V 54 letech jsem si byl vědom, že jsem nechtěl být ničím jiným. Neměl jsem o svém povolání ani žádnou pochybnost.“ Chtěl se však stát venkovským farářem.

Nastoupil do semináře v La Rochelle-Saintes, ale brzy byl poslán do alžírské války. Zdráhal se zabíjet Araby a stal se ošetřovatelem. (...) „Není možné zabít někoho, koho ani neznáme. Než někoho skolíme, musíme s ním vypít aspoň pivo a co nejlíp si spolu popovídat,“ říká ironicky.

I když byl zařazen do zvláštního komanda, přečkal válku. Vykonal pěší pouť do Lurd (500 km) na poděkování a aby si vyprosil další pokyny, a pak se vrátil do Alžírsku. Učil se arabsky, aby byl obyvatelům co nejbližší, a tam byl také roku 1965 vysvěcen na kněze. Pět let byl kaplanem v Blidě. On, který chtěl být francouzským venkovským farářem, ocitl se v arabském světě, který ho sice fascinoval, ale kde nebylo katolíků.

Jednou, byly dvě hodiny v noci, se vracel domů z nějaké akce a na kraji silnice uviděl sedícího chlapce. Co tu dělá tak pozdě na ulici? „Běž raději domů,“ řekl mu kněz. „Ne, tam se nikdy nevrátím,“ odpověděl chlapec. Nikdo ho tam nechce a musí žrát z misky teprve, až se nažere pes.

Alain, tak se hoch jmenoval, měl tehdy 12 let a nejdříve skoro nemluvil. Guy se už domníval, že udělal chybu. Konečně jednoho večera, když byl trochu veselejší, protože si sám vzal trochu piva,

dal se chlapec poprvé trochu do řeči: „Guy, když pustíš moji ruku, není už na světě vůbec nic, co bych ještě měl.“

„Alain mi přivedl všechny svoje kamarády, kteří žili na ulici jako odpad,“ vypráví kněz. „Naučil mě, co je to bída světa. Tak jsem se stal pouličním vychovatelem.“ Konečně našel své správné povolání.

R. 1970 ho biskup poslal zpět do Francie. V Alžírsku je život pro kněze někdy příliš nebezpečný. V Paříži pokračuje v práci mezi dětmi z ulice, kterou začal v Alžírsku.

Jsou to 13–16letí, kterých se ujímá. Děti, které nikdo nechce, mladičké prostitutky, drogově závislí a děti, které utekly z domu pro špatné zacházení. „15 let jsem jezdil po Paříži na velice motorce, což mladé okouzlovalo. Tak jsem s nimi mohl přicházet do styku.“ Několik kněží se k němu připojilo.

Kleriku, kterou nosil sedm let, změnil nejdříve za oblek s kolárkem, až přišel den, kdy svůj zevnějšek zcela změnil. Vypravuje názorně: „Často v noci, když jsem byl na cestě se svými mladými, zastavila nás policie. Se mnou jako s knězem jednali uctivě, ale s mladými zacházeli jak s odpadky. Jednou jsem se mezi nimi kvůli tomu rozcílil. „Já přece nejsem žádný diamant mezi tretkami. Vy přece nejste žádní blbečkové, když jsme spolu, a přesto se mnou jednají mnohem lépe než s vámi.“ „Žádný problém,“ řekl mi jeden mladík. „Obleč se jako my a uvidíš...“

Tak jsem se oblékl jako rocker, tak jak to tehdy nosili. Jednou v noci nás zastavil tlustý policajt. Řekl mi: »Ty starý trestanče, půjdeš se mnou.« Já na to: »Hele, s tebou jsem vepře nepásl.«

Slovo dalo slovo. On u mě viděl zlodějský ksicht a že jsem starý blbec, a já mu nato, že vypadá jako hlávka zeli. Když viděl na komisariátu moje papíry, omluvil se mi. »Pozdě,« řekl jsem mu, »když posuzuješ lidi

jen podle zevnějšku, jak to může jít dál?“ A k ostatním posluchačům dodal: „Vlastně bychom měli hodnotit lidi jen jedním pohledem, pohledem, který nám může dát Kristus a podle kterého můžeme v každém rozpoznat láskyhodnou nenahraditelnou bytost.“

Dokud mu Církev dovoluje, aby žil s mladými, podrží si tu to koženou bundu z úcty a z respektu k nim, i když už dávno vyšla z módy.

Ale jak se podařilo tomuto knězi vyprávět o Bohu a o lásce těm, kteří ztvrdli jako beton pařížských ulic? Vzpomíná si, že se o to jednou pokusil u jednoho chlapíka příliš brzy. „Toho svého Boha si můžeš strčit někam,“ přerušil ho. Později se dověděl, že otec tohoto chlapce pokaždé před spaním zřezal řemenem, dokud z něho netekla krev. „Jak může tento hoch, který nikdy nepoznal lásku, uvěřit, že Bůh je Láska? Pochopil jsem, že musím držet hubu a napřed ukázat těm lidem, co je to láska, než jim mohu začít mluvit o Bohu.“

„Také Jean-Caude nechtl o Bohu nic slyšet: »Na lásku nevěřím,« řekl mi, »protože když jsem byl malý, vyhazovali mě ve dne v noci, v zimě v létě z domu a já jsem musel spát ve stodole. Tam mě zahřívali dva psi. Psy chcu, ale lidi ne.«

Šest měsíců žil v našem „ovčíně“. Kvůli nějaké staré věci musel do vězení. Když z něho vyšel, hned mě vyhledal a pozdravil mě takto: »Dobrý den, Guy, Pán s tebou!« »To je zcela jiný tón,« odpovídal jsem. »Něco se s tebou stalo?« »Jo, v base jsem četl Bibli. Tam byla řeč o rozdělování, o odpuštění, že je třeba chránit malé. A tu jsem si vzpomněl, že něco takového jsem zažil u vás. Vy jste mi odpustili, když jsem udělal nějakou blbost, vy jste se se mnou podělili, slabší jsou u vás pod ochranou. Když bylo třeba něco říct, tak se to řeklo. Vaše ano bylo ano a ne bylo ne. Protože to všechno jsem u vás

prožil, pochopil jsem. Teď věřím, že Ježíš je Boží Syn.«“

»Ovčín« je zřícenina, kterou Guy Gilbert koupil na naléhání dětí z ulice před 28 roky. Rád tomu přání vyhověl, protože viděl, že je těžké vyvést na městských ulicích mladé lidi z vyjetých kolejí, i když má s nimi dobrý kontakt. Pryč z Paříže, to byla jediná možnost. Mladí chtěli sami opravit dům vlastními rukama.

A tak se i stalo. Pracovali na tom deset let. Vznikl z toho krásný dům.

Jednoho dne mu chlapci přichystali překvapení. Když přišel, odnesli kněze na svých rukou do jeho slavnostně vyzdobené a osvětlené světničky...

Co je zvláštního na tomto domě ve Fauconu? Kromě mladých a jejich opatrovníků každý mladík má zde svoje zvíře. Kromě slepic, kachen a psů jsou tu divocí vepři, klokan, pštrosi, lamy, buvoli a jiná exotická zvířata. „Aby se v srdcích těch lidí zrodila láska, je třeba jít oklikou přes zvířata,“ vysvětluje P. Guy. „To nadhazuje zvláštní otázku: Jak špatně muselo být jednáno s těmito lidmi, že spíše přilnou ke zvířeti než k člověku? Jeden kluk jednou konstatoval: »Zvíře si nikdy nevezme zpátky, co jednou někomu dalo.«“

Stykem s těmito zvířaty, která si každý může vybrat podle své chuti na opatrování, mají se mladí učit odložit svoje násilnické způsoby. To je součást jejich

terapie. Jinak P. Guy absolvoval tříleté studium pedagogiky.

Mladiství od 13 let, jsou to vlastně ještě děti, se sem dostanou také na základě soudního výroku. Místo ve vězení tráví určitou dobu ve Fauconu. Jeden

soudce jednou poznamenal: „Ti tam jistě ukradou všechny náprsní tašky a peněženky.“ „Žádný strach, já jsem ještě neviděl běhat prase s náprsní taškou.“

Pater Guy přijímá i ty nejtvrdší, které nikdo nechce: mladíky, kteří mají za sebou pokus o vraždu, třináctileté znásilňovatele. Protože každý z nich je v podstatě bytost světla, tak je jako kněz přesvědčen, každý z nich má drahocenné bytí. I když to dobré se z nich musí vytlouct kladivem.

Faucon, to je nová budoucnost pro mladé násilnické zločince. Mnozí mladí se musí nejdříve naučit dodržovat řád. „Naučil jsem se tady omluvit se, pracovat, respektovat druhé, dělat méně hloupostí,“ vypráví jeden z nich ve filmu, kte-

rý byl ve Fauconu natočen. Tady se naučili, že je někdo chce, potřebuje.

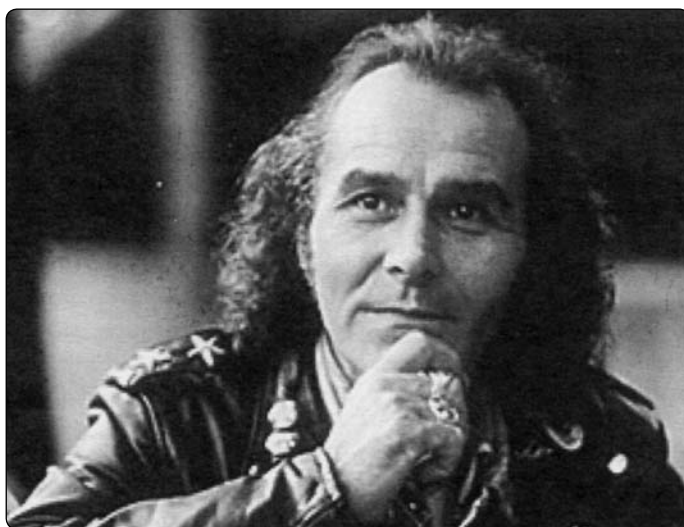
Se zdravou autoritou – „Když propukne násilí, musí se na ně také tak odpovědět: nejdříve pěst a potom požeňání. Ale díky Bohu, je to jen zcela výjimečný případ“ – a s velkým rozlišováním, pokorou a láskou vede P. Guy svůj ovčín ve Fauconu. Jak si ho tady váží, formuloval jeden bývalý účastník takto: „Viš, Guy, až budeš jednou odkázaný na invalidní vozík, já se o tebe budu starat. To nejdůležitější je, že jsi tu.“

Když je Guy ve Fauconu, je zde každý den mše svatá, nejčastěji pod širým nebem. Pro mladé se to stalo pevným bodem. Pro některé ještě něčím více. Jednoho dne vzniklo pozdvížení při večeři. Kryštof oznámil, že chce přijmout křest. „Teď věří, že Ježíš Kristus je Boží Syn, že Bůh je láska, a to je fantastické!“ Teprve když to P. Guy uslyšel, napadlo ho: Ten hoch už delší dobu sám přebíral tiše a nepozorovaně práce, když už druzí byli hladoví nebo unavení.

Guy se rozhodl, že ho pokřtí co nejdříve. „Bylo dobře, že jsem tentokrát dobu před křtem zkrátil, protože brzy nato šel Kryštof kvůli staré věci na pět let do vězení.“

A jak je to všechno financováno? Dary, vlastní příjem P. Gilberta, výnos z jeho 19 knih, to všechno je věnováno na vydržování Fauconu a příjmacího centra v Paříži. Guy sám je velice skromný. Jeho nábytek je vybrán z haraburdí.

V rozhovorech se svými hochy je P. Guy ve věcech víry nejdříve zdrženlivý, ale při svých přednáškách hovoří angažovaně o Bohu a o Církvi. Při setkání mládeže s papežem v Paříži jsem zažila, když mluvil k Rakušanům. Kardinál Schönborn dělal tlumočnicka a mladí lidé byli jeho živým, bezprostředním a ze srdce vycházejícím způsobem projevu nadšeni. „Odhaluje zde světovou, obdivuhodnou

tvář Církve. Povolání a dary jsou různé a také náhledy: podívejte se, zde je velký arcibiskup a zde malý kněz.“

„Musíte s papežem a s biskupem vytvářet společnou cestu Církve,“ volal jeden mladík. „Musíme stát spolu, navzájem se respektovat, naslouchat jeden druhému a přestat se uvnitř Církve osočovat.“ Potlesk na závěr vycházel opravdu ze srdce.

Důležitou záležitostí je modlitba: „Žij denně s násilím, nenávistí a zoufalstvím. Kdybych se každých deset dnů nestáhl na 48 hodin, nezavřel hubu a nenaslouchal Ježíši Kristu, už bych dávno nebyl knězem.“ A dále: „Udělejte si čas na modlitbu, na držení huby, na ticho! Člověk potřebuje modlitbu stejně jako dýchání.“

Každé ráno hodina, kterou tráví s Bohem, je kyslík, který potřebuje k životu, říká P. Guy při jedné příležitosti. „A ‚kouzelný nápoj‘ je věta vypsána z evangelia, kterou čtu několikrát denně. A růženec, dokončený někdy v autě, je láskyplná přítomnost Panny Marie, která zůstává se mnou po celý den.“

Jak ráda slyším, když mi říká: „Je to nejkrásnější okamžik v mém životě, každý den, když při mši svaté máma rukama z hlíny sestupuje láska. Ale to se děje jen proto, abych jako kněz přinašel lásku všude, kam přijdu.“ Čas, který P. Guy věnuje Bohu, získává jako nenahraditelný čas pro lidi, ve kterých nyní může potkávat Krista.

Guy Gilbert, jak jsem ho zahlédla při jeho přednáškách i při tomto rozhovoru, ukazuje navenek tvrdou skořápku, která se však vždy otevírá, aby vydával svědectví o své lásce k Bohu, k Církvi a v neposlední řadě k dětem a mladým lidem, kteří jsou zraněni ve svém srdci. Věřím mu, když říká, že se snaží prožívat všední dny tak, aby si lidé pomysleli, že je nemožné, aby Bůh neexistoval.

Z *Vision 2000* - 2/2002
přeložil -lš-

Od ateismu do katolické církve

Dr. Nathanson hovořil také o svém životě

Narodil jsem se v New Yorku. Moji rodiče byli původem Židé, ale byli bezvěrci. Obdržel jsem vzdělání typické pro člena židovské rodiny. Pamatuji si, že když jsem se vracel z židovské školy, můj otec se vysmíval všemu, čemu jsem se tam učil. Když jsem ve věku 13 let prošel obřadem uvedení do života dospělých, již nikdy jsem se do synagogy nevrátil. Po studiu jsem se stal lékařem. Mojí specializací bylo porodnictví a gynekologie. Věřil jsem jen tomu, co bylo možno zkoumat a vědecky dokázat.

V roce 1979 jsem se na základě vědeckého výzkumu stal obráncem života, ale nadále jsem zůstal ateistou.

Začal jsem se podílet na akcích „Operace Záchrana“, ve kterých se obránci života modlí a svými těly blokují vstup do potratových klinik. Dostalo se mi milosti těch lidí, jejich ducha, zápalu a posvěcení. Tak začala moje duchovní odysea, která byla mnohem obtížnější, než odysea vědecká. Tvrdá slupka mého ateismu začala postupně prskat. Dostala se ke mně myšlenka G. K. Chestertona: „Kdyby nebylo Boha, nebylo by ateistů.“

Vím, že se za mě modlilo mnoho katolíků. Když jsem spatřil svědectví Ducha během demonstrací, které se konaly za studených zimních ranních hodin, kdy zastánci „volného rozhodnutí“ je častovali nevybíravými přívlastky, kdy je obklíčovali policisté, média vyjadřovala otevřeně svou nechuť a soudy vyměřovaly pokuty a tresty, a oni to všechno přecházeli se stále stejným úsměvem, protože byli přesvědčeni o svém konečném vítězství, tehdy jsem se začal vážně zamýšlet: jaká je to síla, která je pohání k této aktivitě? Poprvé v životě jsem začal myslet na Boha... Ta myšlenka zbouřila všechny moje jistoty, změnila můj dosavadní život v odporne bahno hříchu a ukázala mi hrůzu zla, jež jsem způsobil lidem, kte-

ré jsem ani neznal. Současně mi svítilo světlo naděje: začal jsem věřit, že před dvěma tisíci lety Někdo umřel za moje hříchy... Začal jsem mnoho číst o katolicismu. Velice na mě zapůsobila

četba předsmrtných zápisků Alberta Einsteina. Jeden z nich změnil můj postoj k náboženství, který jsem si nesl od dětství: „I když existuje výrazný rozdíl mezi vědou a náboženstvím, obě tyto oblasti na sobě závisí, a to mnoha způsoby. Jestliže nám náboženství vytyčuje cíle, pak je to díky vědě, že se můžeme naučit, jakými prostředky těchto cílů dosáhnout. Ale opravdovou vědu tvoří jedině ti, kteří se řídí touhou po poznání pravdy. Zdroj této touhy má ovšem svůj počátek v náboženské sféře. Je možno to vyjádřit takto: Věda bez náboženství kulhá, náboženství bez vědy je slepé.“ (A. Einstein, *Out of my later years*)

Mým hrdinou se stal rovněž Malcolm Muggeridge. K obrácení mě více než cokoliv jiného přivedla jedna jeho myšlenka:

„Nikdy jsem nemohl snést myšlenku, že celý svět byl stvořen jen proto, abychom v něm zde my lidé krátce žili, generace po generaci, a hráli do nekonečna tu bulvárni komedii s opakujícími se rolemi, situacemi, abychom tvořili to, čemu se říká „dějiny“. Je to, jako bychom vybudovali obrovský operní sál pro jeden jediný hlas. Musí být nějaký jiný smysl našeho života, ne pouze prosté střídání dne za dnem, ne pouze co nejlepší využívání duchovního dě-

dictví našich předků. Tento pocit provázel zřejmě největší umělce, světce, filozofy až k současným vědcům. Oni všichni jsou svědky, že novozákonní příslib věčného života je pravdivý a že jej ztělesňuje velké drama Vtělení, ztělesňuje ho a je smyslem našeho bytí. Připustit, že ti významní lidé víry byli jen lehkověrní šílenci, to se mi jeví velice nevěrohodné. Každopádně chci se raději mýlit spolu se Shakespearem, Miltonem, sv. Augustinem, sv. Františkem z Assisi a s Dostojevským, než mít pravdu s Voltairem, Rousseauem, Darwinem, Huxleyem, Wellsem a Shawem.“ (Malcolm Muggeridge)

Moje svědomí však tížilo břemeno odpovědnosti za zničení 75 000 lidských životů nenarozených dětí. Toto břemeno bylo tak těžké, že při mnoha příležitostech mě přepadala myšlenka na sebevraždu. Ale jeden blízký kněz vycítil mé těžkosti, začal za mnou docházet a naslouchal mi. Pochopil jsem, že to já sám jsem původcem zmatku ve svém životě a že musím předat jeho vedení Ježíši Kristu. Uvědomil jsem si, že pyšný intelekt je jednou z nejdestruktivnějších sil na světě a že sám člověk neuzvedne celou skutečnost. Pravda se zjevuje jen v síle pokorné modlitby. Rozhodl jsem se, že přijmu Ježíše Krista. Břemeno, které jsme zvedali, bylo příliš těžké, než abych s ním mohl sám přejít na onen svět. Pochopil jsem, že mohu přijít do Církve takový, jaký jsem. Musím se však otevřít Ježíši Kristu. To byla největší radost mého života, tato duchovní odysea, tato podivuhodná cesta od ateismu ke křesťanství.

Proto k vám nyní mluvím jako ten, kdo byl ateistou a leaderem propagujícím potraty a kdo se bolestně přerodil na obránce života a křesťana. Nikdy jsem se necítil tak dobře, tak uvolněný od svého břemene, jak se cítím nyní.

Z *Mitujcie się* 11-12/1996
přeložil -lš-

Doktor Bernard Nathanson, neobyčejný svědek pravdy

„Prosím vás, nedělejte žádné kroky směrem k liberalizaci potratů! Dějiny vám to nikdy neodpustí... Chci vás varovat, abyste neudělali stejné omyly, jakých jsme se dopustili v Americe. Hlasování pro potrat je současně hlasování pro eutanázii, zabití starých a neudůživých a nevléčitelně nemocných, je to hlasování pro genetické experimenty – je to první krok na šikmou plochu, na jejímž konci se nachází odlidštění života, propast smrti.“

Těmito slovy apeloval prof. Dr. Bernard Nathanson, Američan židovského původu, na polské poslance, které navštívil na pozvání Radia Maria 19. října 1996. Je nesporně největším odborníkem v oblasti potratů a v obraně počatého života, profesorem světového věhlasu, specialistou v oblasti gynekologie, porodnictví a bioetiky. V 60. letech byl vůdcem slavného amerického propotratového hnutí a zakladatelem „Národního sdružení pro zrušení zákazu potratů“, které po pěti letech činnosti dosáhlo legalizace potratů v celých Spojených státech.

Dr. Nathanson vybudoval v New Yorku největší potratovou kliniku světa a byl po dva roky jejím ředitelem. Klinika měla 10 operačních sálů, 35 lékařů, 85 sester a 50 psychologických poradců, kteří pro něho pracovali od 8 hodin ráno do půlnoci a prováděli denně včetně neděle 120 potratů. Jediným dnem volna byl Hod Boží vánoční.

Nyní se Dr. Nathanson s velkou bolestí přiznává k odpovědnosti za provedení 75 000 potratů. Vyčerpán touto aktivitou rezignoval na svou funkci na klinice a přijal místo primáře gynekologického oddělení v nemocnici sv. Lukáše v New Yorku.

Další léta s využitím nejnovější technologie prováděl intenzivní vědecký výzkum vývoje lidských plodů v mateřském lůně. Díky ultrasonografií, fy-

toskopii a elektronickému monitorování dětského srdce bylo možno pozorovat plod, spojit se s ním a zamilovat si ho. Tento nejnovější diagnostický přístroj dovoluje pozorovat, jak dítě v lůně matky dýchá, cumlá svůj palec, polyká, vyměšuje moč a také jak spí.

Teprve tehdy plně pochopil, že plod v mateřském lůně je samostatnou lidskou osobou, která prvních devět měsíců svého života tráví v mateřském lůně:

„Shromáždil jsem množství vědeckých dat, která mě přesvědčila, že lidský život začíná počítáním a plod je od počátku samostatnou lidskou osobou. V mateřském lůně není místa, ve kterém by to, co není lidskou osobou, se mohlo na lidskou osobu změnit. V době nitroděložního vývoje nedochází k žádné náhlé změně, život je jedním tokem od svého prvopočátku až do konce. Lidský plod je bezbranným člověkem, velice delikátním, a proto musí být chráněn. Pochopil jsem, že život není jen hmota a my nejsme pány života. V roce 1979 jsem veřejně prohlásil, že jsem zcela změnil svůj názor na potrat a jsem obráncem nenarozeného života. Začal jsem o tom psát a mluvit na přednáškách, že je naší povinností vážít si života v každé jeho podobě. Mo-

je změna názorů se stala pro lidi spojené s potratovým a pornografickým průmyslem natolik nebezpečná, že mi vyhrožovali smrtí.

V roce 1984 mě začalo obzvláště zajímat, co se děje během potratu. Do té doby jsme to nikdy nezkoumali. Přemluvil jsem svého kolegu, aby vložil ultrasonograf na břicho ženy, která podstupuje potrat. Nahráli jsme tento potrat na video. Byli jsme zděšeni. Díky ultrazvukové dokumentaci jsem mohl vidět, jak ručičky a nožičky dítěte jsou trhány vysávacím strojem, jak puká jeho břišní dutina, jak jsou vysávány orgány, jak speciální nástroj drtí jeho lebku. Byl to pro mě opravdový šok.

Můj přítel, který pracoval v mnoha klinikách a prováděl denně 30–40 potratů, po shlédnutí tohoto záznamu už neprovedl ani jeden potrat. Využili jsme tento záznam a natočili jsme film, který jsme nazvali Němý výkřik.

Propotratové síly se daly do boje proti nám a obvinily nás z manipulace. Tato obvinění odmítl tvůrce ultrazvuku dr. I. N. Donald, který potvrdil, že Němý výkřik je autentickým dokumentem potratu tříměsíčního dítěte. V roce 1987 jsem se zajímal, co se děje během tzv. pozdního po-

tratu, tzn. po pěti měsících od početí. Znovu jsem pozval lékaře, aby potrat filmoval pomocí fytooskopu, optického nástroje, který má na jedné straně objektiv a zdroj světla a na druhé straně okulár. Lékař zavedl fytooskop do lůna ženy v pátém měsíci těhotenství, na druhém konci umístil kameru a filmoval průběh potratu. Na filmu byly strašné scény, jak je dítě trháno na kusy. Film se jmenuje Zatmění rozumu. Když jsem ho poprvé promítal v Paříži, vyvolal na publikum takový dojem, že jeden z lékařů zkolaboval a omdlel. Film byl pětkrát oceněn na filmových festivalech. Dostal Oskara v oblasti vědeckých filmů. Filmovali jsme také tzv. potrat částečným porodem. Je to procedura, která se provádí v 26–28 týdnu těhotenství. Plodová blána se protrhne, nožky plodu se vytáhnou a dojde k částečnému porodu, při kterém zůstane v děloze jen hlavička dítěte. Protože hlava je velká a cílem operace je usmrcení dítěte, zasadí se k zátylku dítěte sací zařízení, které prorazí lebku a pronikne až do mozku. Mozek se pak vysaje, čiška se rozpadne a celý mrtvý plod je možno vyjmout z lůna. Na toto téma byla v americkém Kongresu ostrá debata. Tehdy prezident Clinton vetoval zákon, který takovou proceduru zakazoval.“

Dr. Nathanson vykonal poslední potrat v roce 1979. Vědecký výzkum mu ukázal, čím vlastně potrat je. „Prohlásil jsem, že potrat není možno ospravedlnit žádným způsobem, protože plod žijící v mateřském lůně je lidskou bytostí a není možné vést barbarskou válku proti nejnevinnějším a nejbezbrannějším z nás. Moje vědecké výzkumy dokazují, jak velký význam pro život člověka má devět měsíců, které prožije v mateřském lůně. Je to nejdůležitější období lidského života. V něm se rozvíjejí naše orgány, objevují se první smyslové reakce, např. reak-

Dr. Nathanson na konferenci v Polsku 19. 10. 1996

ce na hudbu. Je to čas, kdy se člověk učí a formuje sám sebe. Přervat lidský život v tomto stadiu je něco neodpuštělného, nepřipustného, nemorálního. Je to zločin.

Vědecká data nepřipouštějí diskusi, protože jsou zcela jednoznačná a jasná. Když pozorujeme plod, nemůžeme mít nejmenších pochybností, že je to člen lidské společnosti. Každý z nás byl kdysi v mateřském lůně.

Věda nám dokazuje, že prvních devět měsíců v lůně matky je součástí celého vstupu do života, který začíná početím a končí smrtí. Tyto první měsíce jsou nezbytné a musí být respektovány tak jako období batolete, dítěte, dospívajícího a věk v dospělosti a ve stáří.

Soudím, že souhlas na ukončení těhotenství znamená plánovité ničení toho, co je zcela nesporně lidským životem. Soudím také, že je to barbarství, které se nedá ničím ospravedlnit. Je to hanebný souhlas, aby síla měla převahu nad rozumem. Jako vědec vím, nedomnívám se, ale vím, že lidský život začíná početím. Jestli v této oblasti nebudeme mít dosti odvahy, budeme otálet nebo budeme nejistí, jestliže ztratíme třeba jen chvíli, dějiny nám to neodpustí.“

Na tiskové konferenci v parlamentu 21. 10. 1996 řekl dr. Nathanson, že „z lékařského hlediska neexistují žádné předpoklady, které by mohly ospravedlnit provedení potratu. Úroveň lékařské vědy je tak vysoká, že jsme schopni každou ženu provést bezpečně obdobím těhotenství. A jestliže je opravdu nemocná,

může ji potrat zabit. Pro všechny uvědomělé a slušné lékaře je jasné, že žádné důvody neospravedlňují potrat. Ochrana nenarozeného života je obvyčejným projevem lidské solidarity.“

Bohužel, samotná pravda o potratu se tají a ukrývá před ženou i před společností.

Z lékařského hlediska je potrat velkým ohrožením života ženy. Jí vlastně hrozí smrt vykrvácením, infekce. Žena riskuje ztrátou plodnosti, samovolné potraty a jiná nebezpečí. Kdyby lékaři hovořili otevřeně o následcích potratů, mnoho žen by se k nim neodhodlalo. Např. ženy, které podstoupily potrat, mají velký sklon k rakovině prsu.

Vědecký výzkum potvrzuje, že potrat ničí nejen dítě, ale zanechává následky v psychice ženy, jejího partnera a také u lékařů a sester.

Existuje „postabortní syndrom“, který se projevuje pocity lítosti, viny a sebeodmitání. Následky potratu se projevují jako hluboká zranění člověka, jeho svědomí a duše. Tato zranění postihují matku, otce i žijící

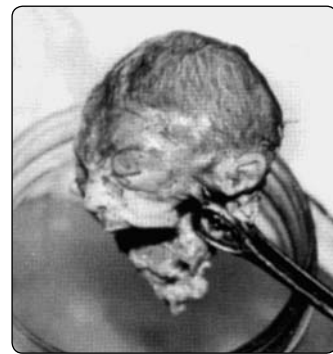
děti. Dr. Nathanson mluví také o „objevu zachráněných“. Psychiatri zjistili, že dítě, které přežilo potrat a „podařilo se mu“ narodit, podvědomě cítí, že mohlo být zabito matkou a otcem. Mnoho patologií a chorob mezi dnešní mládeží má svůj původ v syndromu „zachráněný“.

Potrat má destruktivní vliv na osobnost provádějících lékařů. Lékaři ztrácejí úctu ke svým pacientům, stávají se nedbalí, nesvědomití, vzrůstá u nich agrese, mnoho z nich užívá narkotika. „Mohl jsem to pozorovat na své newyorské klinice. Nestávalo se, že by lékaři zde pracovali déle než tři měsíce. Byly tu případy sexuálního obtěžování pacientek a také homosexuální svazky.“

Dr. Nathanson přiznal, že on sám je autorem hlavního sloganu zastánců potratu o tzv. „radikální autonomii“ – svobodné volbě ženy. Ten slogan říká, že jen ona může rozhodovat o životě či smrti svého dítěte. Z toho pocházejí zvučná hesla o právu ženy rozhodovat o svém vlastním břichu. Taková svoboda bez re-

spektování práva na život a svobody druhých představuje radikální egocentrismus a mění člověka v „divokou šlemu“. Je to totiž svoboda k zabíjení nenarozených a bezbranných lidí. Radikální autonomie svobody bez etických hranic a závazků ničí morální schopnost člověka a společenský řád. Zavádí anarchii a strašnou formu totalitarismu, kdy bezbranní, nemocní a staří jsou zbaveni všech práv a jsou vydáni na milost a nemilost druhých.

Ve Spojených státech způsobilo rušení Hypokratovy přísahy lékařů a jejich účast na potratech pokles úcty společnosti k lékařům. Silně vzrostl počet soudních stížností na nezodpo-

vědný výkon lékařské služby.

„Když jsem vykonával svou lékařskou praxi, platil jsem si 100 000 dolarů na pojištění proti obviněním ze strany pacienta. Vedlo to k situaci, že pacienti a lékaři se stali nepřátelé a ztratili vzájemnou důvěru. Kontejnery s potrácenými dětmi se staly materiálem na výrobu kosmetických přípravků a léků. Někteří vědci chtějí genetickou manipulací vytvořit jakýsi druh podlidí na vykonávání špinavé práce. Po 23 letech byla důvěra v lékaře tak podkopána, že pacienti, kteří nastupují do nemocnice, nejsou si jisti, zda je tam lékař bude léčit, nebo je zabije. Proto vám říkám jako bývalý ateista a leader potratů, který se stal nyní katolíkem a obráncem života, že jestliže ve vaší zemi zlegalizujete potrat, bude to mít stejné důsledky jako u nás v USA: potraty nenaroze-

ných, zabíjení starých a nevytěžitelně nemocných lidí, postižených dětí a všech, kteří jsou nepohodlní a nemohou se bránit. Ve svých důsledcích to znamená, že každý, kdo není tělesně a duševně dokonalý, bude zničený. Uvidíte, že v nedaleké budoucnosti se potraty obrátí proti vám, aby vás zničily. Je to lekce. Prosim vás, abyste mě vyslechli. Prosim Polsko, aby si uvědomilo, že svět, kde se věda stává perversí a nemá ve svém středu Krista, je světem odsouzeným k úpadku a smrti a stane se vychladlou

Potrat předčasným porodem

koulí uprostřed vesmíru. Musím vám předat toto poselství a prosím vás, abyste ho předali dále. Hlasování v parlamentu je nesmírně důležité. Týká se nejen potratů. Je to referendum na téma mravního úpadku v Polsku, v Evropě a v civilizovaném světě. Jestliže upadne jeden stát, druhé půjdou za ním. Západní kultura, jak ji známe, pokud nezmění svůj postoj k životu, zmizí ze zemského povrchu.“

*Hubert Zasada
a Robert Domica
Z Mitujcie się 11-12/1996
přeložil -lš-*

Texty a návrhy modliteb za ochranu nenarozeného života

Pro bohoslužby i pro soukromé použití

Modlitba rodiny k Panně Marii

Maria, svěřujeme Ti naši rodinu. Navštiv nás, přines nám Ježíše a pomáhej nám, abychom žili z milosti svátosti manželství.

Buď naší matkou a vychovatelkou. Přetvoř naši rodinu podle obrazu svaté Rodiny nazaretské, aby byla domácí církví, místem víry, bezpečí a jistoty.

Učiň, abychom měli v lásce a trpělivosti pochopení jeden pro druhého. Dej nám sílu, abychom pečovali o atmosféru svobody, čistoty, radosti a pokoje.

Stůj při nás v našich potřebách a pomáhej nám, abychom v těžkých chvílích uměli říct „ano“ k Boží vůli. Dej nám světlo v temných hodinách, sílu k odříkání a útěchu v utrpení.

Pomoz nám, aby náš dům byl svatyní, ze které vychází láska, pokoj a radost, abychom se stali živými stavebními kameny pro církev budoucnosti. Dej, ať je naše rodina světlem i pro jiné rodiny. Matko a Královno rodin, zasvěcujeme se Ti. Žehnej a chraň naši rodinu.

Maria, na různých místech Písma svatého je o Tobě psáno: Uchovávala všechno ve svém srdci. Uchovávej ve svém srdci mne, mého manžela (moji manželku) a moje děti. A když budu zklamaná, tak mi pomoz, abych stála pod křížem jako Ty. Maria, Královno rodin, ukryj naši rodinu do svého čistého srdce a dej, ať máme ve svém srdci jeden druhého.

Dobrý Bože, žehnej našim dětem, chraň je před špatnými vlivy. Daruj jim skrze nás domov, kde budou vědět, že jsou přijímány a že jsou v bezpečí, aby mohly dobře prožít i tvrdé časy svého života. Dej jim dobré přátele a příklady. Dej nám poznat, co skutečně slouží jejich blahu. Pomáhej nám promluvit v pra-

vý čas a v pravý čas mlčet. Maria, dobrá Matko, žehnej a chraň naše děti.

Maria, Matko a Královno rodin, voláme k Tobě!

Tolik rodin se nachází v bezvýchodných situacích. Potřebují bezpečí a Tvoji podporu!

Je tolik rodin v krizi víry a v bludu. Potřebují Tvé světlo, jistotu a Tvoji odvahu víry.

Je tolik rodin v nouzi a tísní. Potřebují Tvoji pomoc a moc Tvé přímlyvy.

Je tolik rodin ve slabosti a v selhání. Potřebují Tvoji sílu a Tvoji čistotu.

Je tolik rodin, které jsou bezradné v těžkostech výchovy svých dětí. Potřebují Tvoji mateřskou lásku a Tvoji formující ruku.

Je tolik rodin rozvrácených neláskou. Potřebují Tvoji dobrotu a Tvé láskyplné pochopení.

Maria, Matko a Královno rodin, pros za nás, pojď s námi a žehnej nám. Amen.

Otče, Ty jsi Láska a Život.

Bože, v němž má původ všechno otcovství na nebi i na zemi. Otče, jenž jsi láska a Život, dej nám skrze svého Syna Ježíše Krista, zrozeného ze Ženy a Ducha Svatého, zdroje božské lásky, ať je každá lidská rodina na zemi budoucí generace svatyní života a lásky. Dej, ať Tvoje milost řídí myšlenky a skutky manželů k blahu rodiny, a veď všechny rodiny na této zemi. Dej, ať mladí lidé nacházejí v rodinách pevnou oporu, aby se jejich lidství pozitivně rozvíjelo a aby rostli v pravdě a lásce. Dej, ať láska, posilovaná svátostnou milostí, se ukáže jako silnější než všechny slabosti a krize, které tak často otrásají našimi rodinami. Konečně Tě prosíme, dej nám na přímlyvu svaté Rodiny nazaretské, aby Církev uprostřed národů plodným způsobem splnila své poslání, které má vůči rodinám.

Skrze Krista, našeho Pána, který je Cesta, Pravda a Život od věků do věků. Amen.

Přímlyvy:

Činit dobro a zachraňovat život bylo Ježíšovým posláním na tomto světě. Prosme, aby toto jeho konání se na světě dále uskutečňovalo.

Za muže a ženy, kteří mají velký vliv na veřejné mínění, aby pro ně život a důstojnost každého člověka od početí až do přirozené smrti znamenaly více než uznání a potlesk veřejnosti.

Za lidi odpovědné v politice, hospodářství a zdravotnictví, aby se při svém rozhodování nedali vést pouze hospodářským prospěchem, ale především odpovědností za lidský život.

Za ženy a manželské páry, které čekají dítě a trápí je starosti, zda je zdravé, aby našly odvahu, důvěru a účinnou pomoc.

Za lékaře, kteří mohou některá poškození dětí rozpoznat již dlouho před narozením, aby svým konáním a svou radou sloužili ochraně života.

Za muže a ženy, kteří jako vědci prožívají konflikt svědomí, protože jejich výzkum má sloužit nikoliv pozhřebání, nýbrž přináší s sebou nebezpečí zneužití, aby dostali svému svědomí a své odpovědnosti.

Za všechny rodiče, kteří přijímají postižené děti takové, jaké jsou, aby nebyli zklamáni ve své důvěře a lásce a aby zakusili naši solidární podporu.

Za ty, kteří se v konfliktní situaci rozhodli proti nenarozenému životu, aby našli mír s Bohem a se sebou.

Bože, Ty se o nás staráš lépe než náš otec a dobrá matka. Děkujeme Ti za to a chválíme Tě dnes a po všechny dny našeho života.

Farář v srdci Evropy

Pár milých vzpomínek na P. Jiřího Reinsberga

Když si s trochou poetické fantazie představíme, že uprostřed Evropy je naše země, uprostřed naší země je Praha a uprostřed Prahy je Staroměstské náměstí, snad si můžeme dovolit prohlásit, že Týnský chrám Panny Marie, jehož podobu si jistě vždycky dobře vybavíme, stojí právě v srdci Evropy. A že tudíž přímo v srdci Evropy působil nedávno zesnulý velmi známý kněz P. Jiří Reinsberg, který se s jedinečnou vehemencí snažil o to, aby Týnský chrám nebyl jenom němá architektonická památka. Zemřel letos 6. ledna, a možná i to je symbolické: v den Zjevení Páně odešel ten, který tak originálně tolika lidem pomohl zjevit Pána.

Jiří Reinsberg sloužil v Týnském chrámě a v blízkém kostele sv. Havla víc než čtyřicet let. Za tu dobu se stal dostatečně pověstnou figurkou (samozřejmě v dobrém smyslu) nejen pro věřící Pražany, ale taky pro mnoho návštěvníků hlavního města. Rád vzpomínám, jak jsem během studií pilně chodil do Týna nejen proto, že to bylo deset minut pěšky od fakulty a že zdejší pořad bohoslužeb skvěle vyhovoval harmonogramu studentského života (ve všední den polední mše zrovna mezi přednáškami, v neděli též devátá večerní pro případ pozdního návratu z vandru). Silným magnetem byly též svižně hrané písně ze starých českých kancionálů, gregoriánský chorál (nezapomenou, jak o Velikonocích celé shromáždění, povzbuzované principálovým hlasem pana faráře, zpívalo „Victimae paschali laudes“) a především osobnost Jiřího Reinsberga – svérázného kazatele i zpovědníka.

Reinsbergovy promluvy přitahovaly v první řadě svým humorem. Palba vtípných průpovídek v nich bývala tak prudká, že my v lavicích jsme někdy prostě ne-

dokázali zadržet smích: „Jednou takhle uděluju popelec a přijde jedna paní a omylem na mě vyplázne jazyk. Dodnes lituju, že jsem ji tam ten popel nenasypal...“ Ale jako několikaletý pravidelný posluchač mohu odpovědně prohlásit, že ta vtípnost rozhodně nebyla samoúčelná, že to byla jenom ozdobná vnější vrstva, která vždycky obsahovala jádro, a tím jádrem že byla pevná víra a moudrá nauka církve. Žádné líbivé zlehčování a změkčování křesťanství: „Jak se to dnes krásně zdůvodňuje: rozhodla o svém mateřství! To je, jako kdyby pilot vzal do letadla kamaráda a ve vzduchu by mu řekl – Rozhodl jsem o svém pilotství, chci být parašutistou – a vyskočil by padákem a kamaráda by v letadle nechal...“ Jiří Reinsberg byl překvapivě nekonvenční, pokud šlo o vystupování, ale překvapivě seriózní, pokud šlo o obsah výry: „Dneska se už moc nepoužívá slovo hřích; místo něj se říká problém. Takže my nemáme hříchy, ale problémy, a brzo se budeme modlit: Smiluj se nad námi, všemohoucí Bože, odpusť nám problémy a přiveď nás do života věčného...“ O tom, že nebyl pouhým bavičem a nedělal z kázání estrádu, svědčila též jazyková stránka jeho promluv. Když uváděl příklady ze života, zněla mu z ústa ta nejlidovější pražská čeština, jakou známe třeba od Jana Weřicha. Dovedl do téhle „pražštiny“ přetlumočit i daný biblický příběh, a nebyl v tom ani náznak posměšku. Ale jakmile se přiblížil k duchovní pointě, k jádru věci, přeladil najednou do vznešeného až mystického jazyka, který byl rovnocennou druhou stranou jeho kazatelské hřivny.

Podobná rovnováha laskavého humoru a vysokých nároků byla pro Jiřího Reinsberga typická také při zpovědi. Jednou v létě mě vyslechl, k mému vyzná-

ní nic neřekl a jen se dlouze zadíval na špičky mých sandálů: „Mladíku, kdopak vám spravuje fusekle?“ Přiznal jsem se, že maminka. „Tak za pokání si je po celý prázdniny budete spravovat sám!“ A hned začal recitovat formuli rozhrěšení. Tím mi možná poprvé v životě naznačil souvislost všedních úkonů s řádným křesťanským životem. Jindy mě zaujal tím, že místo obvyklé formulace „za pokání se pomodlíte...“ řekl vliďně: „Tak co byste moh udělat hezkýho...“ A mně konečně došlo, že modlitba uložená po zpovědi není žádný trest, že to je příležitost, abych teď místo těch věcí nepěkných, které jsem dělal před zpovědí, vykonal nějakou věc pěknou. Ani v takové příjemné atmosféře, kterou Jiří Reinsberg při zpovědi uměl vytvořit, jsem však nezažil žádné slevování z křesťanské morálky či přerukování Božího zákona, které se někdy provozuje z falešné obavy, aby Církev svou přisností neodradila věřící. Když jsem se jednou u zpovědi začal trapně domáhat, aby jeden z mých „problémů“ nebyl považován za

hřích, řekl Otec Reinsberg tiše, ale jasně: „Jak myslíte. Ale k přijímání nemůžete.“ Co to bylo jiného než ozvěna Ježíšovy věty po eucharistické řeči: „I vy chcete odejít?“ Nechci nijak zveličovat nebo prohlašovat jeho schopnosti za zázračné, ale mohu při dobré paměti dosvědčit, že Jiří Reinsberg při zpovědi dokázal poznat a pojmenovat určitou chybu ještě dříve, než ji kající vyznal. Že, řečeno jeho jazykem, viděl hříšníkovy až do žaludku. Podobně, jak se to někdy líčí v životopisech svatých zpovědníků. Nevím, jestli to byl zázrak, ale jistě to byl Boží dar.

A Boží dar byla i dlouhá doba jeho působení, která se zhruba kryla se čtyřiceti lety vlády bezbožného komunismu u nás. Po celou tu dobu stál Jiří Reinsberg na tomto strategickém místě, podivuhodně chráněn před vězňením či odebráním tzv. státního souhlasu ke kněžské službě, aby byl k dispozici věřícím i nevěřícím a aby srdce Evropy, ovijené ostnatým drátem, nepřestalo pulsovat v Božím rytmu. Byl jedním z živých důkazů oné věty žalmu: „Hospodin mate cestu bezbožníků.“ Často mluvil o Božím humoru; my mu teď přejeme, aby si ho užíval navěky.

Karel Komárek

DRAMATICKÝ DEMOGRAFICKÝ VÝVOJ

Bývalý ústavní soudce Paul Kirchhof varuje Německo před dramatickými důsledky, jaké s sebou přináší rapidní úbytek porodů. To ohrožuje německé hospodářství, sociální stát a demokracii. V roce 2030 bude mít Německo tři čtvrtiny obyvatel hospodářsky neproduktivních. Zákonodárci musí začít myslet na to, aby probudili u rodin zájem o děti.

KOLUMBIE

V Kolumbii bylo za posledních sedm let uneseno kolem 1800 dětí. Většina únosů se připisuje skupině rebelů (FARC). Těmito únosy financují povstalci svůj ozbrojený boj proti vládním jednotkám. Ochránci dětí vyslovují nespokojenost, že tyto únosy nezletilých vyvolávají menší zájem médií než únosy zahraničních turistů.

PERU

V Peru umírá ročně více než 20 000 novorozenců na následky podvýživy, nedostatečné hygieny a špatné zdravotní péče. Vyplývá to ze zprávy UNICEF. Zvláště výrazná je tato situace ve venkovských oblastech, kde je úmrtnost proti městům dvojnásobná.

Eucharistie jako střed neděle (dokončení)

Obětní charakter Eucharistie

Obětní charakter mše svaté je hlavní bod, ve kterém se katolická a protestantská teologie rozcházejí.

Reformátoři měli velké obavy, že obětní charakter mše svaté by mohl omezit všeobecné usmíření, které přinesla Kristova smrt na kříži: Když Ježíš zahladil hříchy *jednou provždy* (srov. Žid 9,22; 10,10; 1 Petr 3,18), není třeba k usmíření žádné mše. Řeč o mešní oběti vytváří vedle Kristovy oběti na kříži další oběť; to je prý aktivismus, důvěra v lidské působení místo víry, že jediný Vykupitel je Kristus. Kristova smrt zrušila všechny jiné oběti.

Katolická teologie naopak vždy učila, že **mše svatá má obětní charakter**. Vyplývá to již z novozákonních slov, která mluví o ustanovení Eucharistie, za všechna jiná místa viz 1 Kor 10,18n. Jedná se o pasáž s obětně teologickým kontextem. Nacházíme zde slova „oběť, „maso obětované modlám“ a „oltář“. V 1 Kor 10,21 čteme: „Nemůžete se přece zúčastňovat stolu Páně i stolu zlých duchů.“ „Stolem“ se rozumí převážně Večeře, podobně jak říkáme o dětech, že „poprvé přistupují ke stolu Páně“. Ovšem zde „stůl“ znamená „**obětní oltář**“. Jako doklad srov. Mal 1,7-14: „Přinášíte na můj oltář poskvrněný chléb a ptáte se: ‚Čím jsme tě poskvrnili?‘ Tím říkáte, že **Hospodinův stůl** není třeba brát vážně... Když přivádíte k oběti kulhavé a nemocné zvíře, není to nic zlého?“ (Srov. také Ex 44,16). „Stůl Páně“ v 1 Kor je tedy ve stejném významu jako ve Starém zákoně obětní stůl neboli oltář. **Církev ve své tradici slavila podle toho vždy Eucharistii jako oběť, která se může přinášet za živé i mrtvé.**

Jak však z katolické strany odpovídáme na námitku reformátorů o univerzální výkupné sí-

le Kristova kříže? Ani katolická teologie nechápe mši jako opakování toho, co se dělo na Golgotě, takže by tato oběť ztratila svou jedinečnost, nýbrž mluví o ní jako o **zpřítomnění**. Na základě univerzality však nevyražuje Kristova oběť na kříži člověka, jak se reformátoři domnívají, nýbrž **uschopňuje ho spolupůsobit se spásným působením Božího Syna**. Krtem a kněžským svěcením jsou lidé na základě Kristových zásluh zmocněni k základnímu obětnímu úkonu skrze jednání celého člověka s jeho tělem i duší. Kristovým kněžstvím se kněžské jednání člověka neruší, nýbrž dostává teprve plně svou možnost. **Veškeré kněžské konání v Církvi je podmíněno kněžstvím Ježíše Krista**. Jako obětní dar se nepřináší jakákoliv věc, nýbrž sám Ježíš Kristus pod způsoby chleba a vína. Církev přináší „svatou a živou oběť“ tím, že staví Otci před oči Beránka, který byl obětován (3. euch. modlitba). Eucharistie není tedy pouhá připomínka jako nějaké pašijové hry, nýbrž je to zpřítomnění Ježíše v jeho sebeodevzdání, Jeho Církev přináší Otci, a proto se jedná o oběť dokonalou a neposkvrněnou. Eucharistie tedy jako oběť vyjadřuje **oběť Krista jakožto oběti podávané Otci skrze Církev**.

Otázka po významu eucharistické oběti hýbá nejen katolicko-protestantským dialogem,

ale vzhledem k nedostatku kněží i vnitrokatolickou diskusí o bohoslužbách bez kněze.

Má se vesnická obec bez kněze zúčastnit bohoslužby slova se svatým přijímáním, nebo se má vypravit za možnosti účastnit se mše svaté? Jistě záleží na dalších individuálních okolnostech, které není možno zevšeobecnit. Bez ohledu na místní rozdíly je možno říct, že na některých místech vzniká nebezpečí, že se shromáždění a prožitek společenství cení více než eucharistická oběť. Pro starověkou církev a pro dnešní misie je to jasné: Justin a Didaskalie mluví o shromáždění všech, bez ohledu na to, zda bydlí ve městě nebo na venkově, mluví i o těch, kteří přicházejí z dálky.

Je třeba konečně promluvit o ceně oběti. Proč zdůrazňuje Církev v ekumenickém dialogu i vzhledem k bohoslužbám bez kněze přednost mešní oběti? Pavel VI. říká: „**Cílem musí zůstat slavení mešní oběti, jediného pravého uskutečnění Pánovy Paschy**.“ Také tzv. nedělní povinnost se nevztahuje na svaté přijímání, ale na účast na mešní oběti. Proč se tak zdůrazňuje i těžko dosažitelná oběť?

Na vysvětlení citujme ještě jednu LG 11: „Účastí na eucharistické oběti, která je zdrojem a vrcholem celého křesťanského života, podávají (věřící) Bohu božský obětní dar a s ním

i sebe samy.“ Obětování obětního Beránka je nejvyšší a nepřekonatelný akt bohopoety, jaký mohou lidé vykonat, protože i sami sebe obětují Otci v obětování Krista. To vyjadřují závěry eucharistických modliteb: „Skrze něho, s ním a v něm“, tj. v eucharistickém Kristu, je tvoje všechna čest a sláva, Bože Otče všemohoucí v jednotě Ducha Svatého, po všechny věky věků.“ V možnosti spoluúčasti na Kristově oběti může věřící v Církvi naplnit základní nábožensko-lidskou potřebu. J. Pieper mluví o oběti jako středu svátku! Tutto nábožensko-lidskou potřebu naplňuje tím, že dospívá k hlubokému společenství s ním, a tak může překonat úzkosti a nouze, nenávisť a stres vyplývající z činnosti a z potřeby bezpečí. Tak na rozdíl od antisvátku nachází zde člověk v oběti své nejlubší vyjádření.

Eucharistie tvoří nejen vrchol celého křesťanského života, ale je také jeho pramenem, a má proto nenahraditelnou duchovní cenu. Podobně čteme v dekretu o kněžství 2. vatikánského koncilu: „Nejsvětější Eucharistie obsahuje celé duchovní dobro Církve.“ „Proto se nám Eucharistie jeví jako zdroj a vrchol veškerého hlásání evangelia“ (PO 5). Eucharistii jsou podřízeny všechny svátosti, tj. od ní získávají svou specifickou působící sílu.

Můžeme ukázat na příkladech, že veškerá duchovní péče má své kořeny v Eucharistii a k ní vede jako k cíli. Svátost manželství nachází v láskypl-

né oběti Krista pro Církev nejen vzor, ale skrze hlásání smrti Kristovy v Eucharistii také trvalou obnovu a prohloubení. Eucharistie je „svazek lásky“, „znamení jednoty“, „symbol smlouvy“. Vždyť účastí na jednom chlebě se mnozí stávají jedním tělem (1 Kor 10,17). Když dva jsou ve třetím jedno a tím třetím je Ježíš Kristus, jsou také jedno mezi sebou. Tak se církev ve velkém i církev v malém (= manželství, rodina) skrze jednotu s Kristem v jedné hostině stávají jedno. Pro svátost pokání platí, že přinášeni smírné oběti usmíruje a Pán pak uděluje milost pokání, tedy milost lítosti, obrácení a odpuštění ve svátosti smíření. Již Ignác Antiochijský ve 2. století nazývá Eucharistii „lékem nesmrtnosti, protijedem, aby člověk nezemřel, nýbrž žil dále v Ježíši Kristu“ (Ign Ef 20,2). Každý apoštolát, má-li být plodný, musí stavět na Eucharistii.

Cenu, která znamená sílu oběti, tj. pozemské ztráty v sebesjednocení s Bohem, ukazuje oběť Ježíše Krista na kříži. Ať už jeho učení, jeho pomoc lidem v nouzi skrze zázraky byly jakkoliv důležité, **jeho poslání se naplnilo teprve v jeho smrti**. Totéž je možno říci o kámenování jáhna Štěpána a o dalším pronásledování. Začalo misijní hlásání. Konečný „úspěch“ v Božím království je především dílem milosti a méně výsledkem lidského snažení, inteligence, rétoriky a organizačního talentu, které jsou také důležité, ale přesto druhořadé.

Otec rodiny, za kterého sv. Maximilián Kolbe šel do bunkru vyhladovět, dostával dopisy, ve kterých mu to pisatelé trpce vyčítali a ptali se, zda se nestydí, že dal za sebe zemřít tak vynikající osobnost.

Z čistě lidské perspektivy je taková otázka pochopitelná a snad i správná, protože to, co je cennější, platí více než to, co je druhořadé. Ovšem v Božím království, kde v centru stojí kříž a to, co je lidsky slabé, platí jiné

pořadí hodnot. Zde působí zdánlivě neúčinný Bůh cestou milosti v těch, kteří se s ním spojují v sebeodevzdání. Zde se projevuje jako silné to, co se jevílo slabé a nevydatné. Zde platí oběť, protože ta přináší to, co jedině je účinné, a to je milost.

Ve středu týdne stojí neděle. Křesťané přerušují a odkládají své starosti a své práce, protože jsou přesvědčeni, že budoucnost nezávisí v první řadě od jejich podnikání. Mnohem důležitější je působení Boha, který dobře učinil všechny věci a v novém stvoření nás vykoupil z viny a smrti. Proto máme důvod k slavení. Středem neděle je však Eucharistie.

Proporce v malém jsou podobnostmi pro skutečné váhy: člověk přináší chléb a víno, znamená své práce a svého konání. Člověk však ví, k čemu dochází: **Bůh z toho malého daru činí dokonalou oběť těla a krve svého Syna, Bůh přinesené věci promění a tak nám ho daruje**. Protože se to skutečně děje, máme důvod k slavnosti.

Eucharistie obsahuje celé vykoupení a Církev v jednom ohnisku. Maličkosti v ohnisku ukazují svou skutečnou váhu teprve při zvětšení; proto jsou proměny maličkostí na výsost účinné v životě Církve.

P. Claudelovi patří závěrečné slovo: „V pojmu katolicismus je nekonečně jemný a důležitý bod, ve kterém je všechno obsaženo, a to je Eucharistie. **Eucharistie je skutečná přítomnost**. To znamená, že Kristus je pro nás přítomen nejen v našem myšlení, v našem srdci a v našich představách, nýbrž je živý zde, **přesně tak jako ve dnech, kdy byl v Galileji**, ale ještě podstatnějším a intimnějším způsobem. Díky Eucharistii můžeme skutečně opakovat větu, která by jinak byla pobuřující a nesrozumitelná: ‚Vpravdě pravím vám, je pro vás dobré, abych já odešel.‘ Protože on nás neopouští.“

Der Fels 2/2004
Překlad -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

kdykoliv toto tajemství vyslovovali a vyznávali, vzdát Bohu vděčnou úctu tím, že zcela spontánně, nikoliv jen z nařízení padali na kolena.

Křesťanské náboženství se tak zcela vymyká všemu tomu, co jsou a hlásají všechna ostatní náboženství, a to do té míry, že ona jsou s ním naprosto nesrovnatelná. Křesťanské náboženství není jedním ze „světových názorů“, ale je to jediná skutečná existenční **realita**, ve které svým způsobem vlastně žijí i ti, kteří ji nepřijímají nebo nepoznávají, a je to realita, bez které není možné opravdové, tedy ani vědecké poznání člověka a jeho podstaty. K jeho podstatě totiž patří, že nekonečné **sebeponížení Boha**, které podstoupil svým vtělením, je současně nekonečným **povyšením člověka** k důstojnosti, ze které ho musí jímát závat.

Boží obraz v člověku se netýká jen jeho bytostných duchovních a duševních vlastností, ale i jeho **konání**, a to především onoho konání, které je naprosto nezbytné pro zachování lidského rodu, tedy **plození potomstva**, které má být po výtce zobrazením, následováním a zúročením oné **lásky**, s jakou Otec od věčnosti plodí svého Syna. Celá lidská bytost je stvořena tak, že **bez lásky nemůže rozvíjet své lidství**, tedy svou podobu s Bohem, takže zůstává jen neúplným člověkem: láskyplné úplné sebeodevzdání a spojení rodičů, které ústí do láskyplného přijetí potomstva, je zcela bez zbytku božského původu a jakákoliv neláska a odmítání **na kterémkoliv stupni** tohoto vývoje lidské bytosti je hrubým porušením a zneuctěním Božího plánu, vzoru a obrazu i Božím vtělením proslapané a posvěcené cesty vzniku člověka.

Jedině z lásky rodičů přijímá nový člověk nejen svůj těles-

ný počátek, ale i první základní poznání Boha, jeho otcovského vztahu a s tím i vědomí své vlastní důstojnosti. Jak se s tím srovnává do nebe volající počet dětí vyrvaných z tepla mateřského lůna, aby skončily v nemocničním kontejneru, stejně jako děti vyhoštěných z tepla domova na nehostinnou ulici?

Událost vtělení Božího Syna je také odpovědí na stále se vracějící jen zdánlivě spornou otázku, od kterého stupně svého vývoje je člověk člověkem. 25. března stejně jako v každé modlitbě Anděl Páně neuctíváme vznik embrya, ale nejsvětější vtělení, tj. okamžik, kdy celý a nerozdělený Bůh přijal celou a nerozdělenou přirozenost člověka, která je jeho přirozeností od prvopočátku svého Bohem tak obdivuhodně stvořeného vývoje.

Odkud se vzala a rozšířila ona necitelná a protilidská mentalita odmítání, kterou není možno vylepšit žádnými maskovacími eufemismy? Člověku, který odešel od Boha, schází něco tak podstatného, že je schopen pokládat sobectví za lásku a smýšlení úplně zvrácené a **nelidské** za pokrok a **humanitu**. Nepomůže po něm házet kamením. Takovou posedlost je možno uzdravit jen modlitbou a postem.

-red-

Z DUCHOVNÍ ZÁVĚTI M. VOJTĚCHY

„...Služte Pánu s radostí!
Oddané a věrně!

V jakýchkoli podmínkách!
Úsilí o svatost a milosrdná
služba, to jsou naše křídla
k nebi.

Nezklamte očekávání nebe i ze-
mě! Vytrvejte v lásce a oběti!

Bůh stojí za to!

...Milujte Boha, milujte se na-
vzájem, milujte své bližní.

Čím větší bidu vidíte,

s tím větší láskou

a něhou se k ní sklánějte.

Milosrdná láska ať zvítězí!

Ať láska zdobí vaše srdce –
hluboká, pevná, nezištná –
láska, která jde

až ke kořenům lidské bytosti,
vždyť láska je Bůh v nás!“

(Ve Znojmě-Hradišti

4. 11. 1987)

MODLITBA NA PŘÍMLUVU M. VOJTĚCHY

Modleme se: Všemohoucí věčný
Bože, bezpečné útočiště trpících,
dovoláváme se tvé milosrdné lásky
a prosíme, shlédni na nemocného
(nemocnou) ..... a na přímluvu
naší Matky Vojtěchy mu (jí) na-
vrať zdraví, aby tě opět mohl(a)
chválit a sloužit ti, neboť ty žiješ
a kraluješ na věky věků. Amen.

Žádost o informační materiál
a zprávy o vyslyšení proseb zasí-
lejte na adresu: **Postulace Mat-
ky Vojtěchy, Šporkova 12, 118 00
Praha 1, e-mail: postulacemv@bo-
romejky.cz**

Služebnice Boží Matka Marie Vojtěcha Hasmandová

generální představená Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského

„Celý Mariin Bohu zasvěcený život bylo stále »Fiat« a »Magnificat« k Boží vůli. Maria je Matkou lásky a milosrdenství. Ona nás učí, že dnešní svět může být zachráněn jen lidmi s hlubokou láskou a účinným milosrdenstvím.“ Těmito slovy si připomínáme Matku Vojtěchu Hasmandovou, služebnici Boží, z Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského, od jejíhož narození na svátek Zvěstování Páně 25. 3. 1914 letos uplyne 90 let.

Volání k Bohu zasvěcenému životu zaslechla již ve velmi mladém věku. Po období řeholní formace a studiu na učitelském ústavu v Praze působí jako učitelka a zastává službu představené komunity v Prachaticích. Pro údajnou velezradu zakouší osm let komunistického žaláře. Od roku 1970 do své smrti 21. 1. 1988 je Boží Prozřetelností postavena do úřadu generální představené sester ve Znojmě-Hradišti. V roce 1996 byl zahájen diecézní proces k jejímu blahorečení.

Ponechme stranou životopisná data a zaměřme pohled na to, čím Matka Vojtěcha žila, kde čerpala sílu k tak plodnému životu. Uvedené citáty jsou vybrány ze zamyšlení, která každý měsíc posílala svým sestram do všech komunit. Odráží se v nich její hluboká zkušenost s živým Bohem a také její církevní smýšlení.

„Protože se Bůh přiblížil k nám viditelně v Ježíši Kristu, vést duchovní život znamená stejně žít z Ježíše, s Ježíšem a pro Ježíše. Bez vnitřního života člověk klesá na živočišnou úroveň. I své největší duševní schopnosti – rozum, užívá jen k ukájení svých živočišných potřeb a žádostí a na zpřijemnění časného života. Co

však může probouzet, udržovat tento duchovní vnitřní život, který pozvedá člověka nad něho a je zároveň i ochranou ušlechtilého lidství?“

Nyní se zastavme u těch pramenů duchovního života, na které Matka Vojtěcha nejvíce kladla důraz a snažila se je stále ve svém životě prohlubovat a rozvíjet. Především do důsledků přijaté a pochopené zasvěcení se Bohu řeholními sliby dávalo tvar jejímu životu.

„Jít za Kristem znamená napodobit jej z blízkosti co největší. Nastoupit na cestu evangelních rad neznamená jen závazek k čistotě, chudobě a poslušnosti. Takovou askezi vnímáme i u velkých náboženství východu. Řeholní profesi si bereme za svou životní normu Ježíše čistého, chudého a poslušného. Proto se musíme stále hlouběji seznamovat s jeho evangeliem, abychom ho poznali co nejdokonaleji.“

Četba Písma svatého ve světle Ducha Svatého, ztišení a naslouchání Božímu slovu, aby se četba stala modlitbou, to byly podněty, které sestram často připomínala: „Ten, kdo ve spojení s Duchem Svatým čte Evangelium,

abychom vlastním životem ukazovali krásu a sílu radostné zvěsti, která v sobě ukrývá obrovskou energii, schopnou přetvořit člověka i svět.“ Milovala Ježíše svátostného a eucharistická oběť byla pro ni skutečným vrcholem dne. „Eucharistie je živý Ježíš Kristus, kterého milosrdná láska přivedla do stavu oběti a služby. Všechna tajemství Ježíšova života jsou v Eucharistii přítomnosti. Celý Ježíšův život je jediná oběť, která začala vtělením a vyvrcholila na kříži, stala se vítězstvím Života ve zmrtvýchvstání, triumfem v nanebevstoupení a stálým působením Ducha Svatého je zpřítomňována v Eucharistii... Eucharistie je pokrm života. Porozumíme jí jen tehdy, slavíme-li ji vždy též jako náš vstup do Ježíšovy obětní smrti.“

I přes velké riziko zřizování v tajně ustanovených komunitách kaple, aby sestry mohly adorovat svátostného Spasitele. „Naše svatostánky jsou nesmírně víc než hořící keř, k němuž se přiblížil Mojžíš. Tam byl sice neviditelně přítomen Hospodin, snad sama Druhá božská osoba, zde však je Syn Boží přítomen pravdivě a podstat-

Z DOPISU OTCE KARDINÁLA FRANTIŠKA TOMÁŠKA:

„Věřím, že drahá Matka Vojtěcha přišla na místo věčné radosti. Tam v blízkosti Boží se bude za nás přimlouvat a nám pomáhat. Těšíme se na šťastné shledání! Vzpomínejme vděčně!“

František kardinál Tomášek

ten naslouchá Kristu a vpuští ho do hlubin své duše.“ „Radostná zvěst – Evangelium – nesmí být pro nás jen pouhým textem, ale osobou.

Hlubiny Evangelia poznáme teprve tehdy, až se je snažíme soustavně uvádět do života. Abychom mohli Evangelium předávat jiným, musíme jím sami přetékat. Právě v dnešní době je tře-

ně s lidskou duší a s tělem přijatým z Marie Panny. Nemusíme tu zouvat obuv jako Mojžíš, ale měly bychom vždy odhodit všechny nepatřičné myšlenky a starosti a mít duchovní zrak upřený na Ježíše, abychom se s ním a s jeho Církví modlily k Otci anebo se modlily s Církví svatou k němu jako k svému Pánu a Bohu.“

Sama věnovala rozhovoru s Bohem dlouhý čas, jak to dosvědčují sestry, které s ní žily. Její velkou starostí a péčí bylo, aby jí svěřené sestry měly dostatečný čas k modlitbě. „Kontemplace je nutná, abychom za viditelnými symboly liturgie odhalovali překrásná Boží tajemství. Kontemplací jsme uschopněni vidět Boha stále i v jeho dílech, v událostech – a život se stává jedinou písní pro Boha. Jen kontemplace nám zajišťuje takové svědectví o Bohu, které vyrůstá z osobní zkušenosti. V kontemplaci okoušíme, nabýváme zkušenostní jistotu o Bohu. My jsme povinni naší době takovým svědectvím. Pochybující nebo nevěřící někdy hledá člověka, který Boha prožívá nekolísavou jistotou, z kterého sám Bůh vyzařuje. Takové svědectví se nedá nabýt jinak než osobními setkáními a stálým ponorem do této živé Bytosti, která duši přímo vábí, aby měla odvahu opustit křečovitě lpění na vlastním prožívání života a žít Božím životem, ži-

votem Nejsvětější Trojice. K takové velkorysé oddané duši jako by Bůh neznal míru v projevech lásky a spoluúčasti na řízení celého kosmu.“ Mnoho lidí, kteří Matku Vojtěchu znali, zakusili toto vyzářování Boha. Bylo jim v přítomnosti Matky Vojtěchy dobře. „Chceme-li vytvořit ve své duši obraz Krista Pána, musíme se na něho napřed dlouze dívat, abychom tu podobu do své duše takřka vpili, a musíme znovu a znovu den za dnem, hodinu za hodinou na něho pohlížet a všimnout si jeho rysů a co možná hned je nanášet do své duše. Vytváření Ježíšova obrazu v naší duši je ovšem především dílo Boží milosti. Duch Svätý vytvořil Ježíšovo nejsvětější lidství v životě nejsvětější Panny a tyž Duch Svätý je nezbytný při vytváření obrazu Ježíšova v naší duši. My sami však nejsme dispensováni od spolupráce na tomto velkolepém díle.“

Její duchovní život nebyl v rozporu se službou, obojí se vzájemně doplňovalo a obohaco-

valo. „Láska ke svěřeným, denní styk s lidskou bídou a utrpením, věnování se lidem až k úplnému sebeobětování, pokorné a živé pochopení chudáka a jeho problémů jsou věci vysilující a vyčerpávající. Jedině silná osobní láska k Bohu může účinně podpořit a udržet svěžest a Božskou novost.“

„Abychom byli věrni svému zasvěcení, musíme být pamětlivi, že žít pro Krista je totéž jako

žít pro jeho církev.“ Matka Vojtěcha byla ženou církve. Dokázala správně rozlišit, kam je třeba nasadit síly. Pomáhala kněžím i sestrám ostatních kongregací. Odkaz Matky Vojtěchy má co říci i dnes v postkomunistické době. Proto probíhá proces jejího blahorečení. Prosme Boha, ať dává naší době lidi plně nadšení pro službu jeho Království. Další informace na www.boromejky.cz.

Božské výzvy

Telefonický rozhovor s dr. Františkem Pressem z Mariánského nakladatelství v Brně

SVĚTLO: Dostali jsme od Váš útlou knížku „Božské výzvy“. Rád bych ji doporučil v našem časopise. Můžete mi o ní říci něco bližšího?

PRESS: Je to v pořadí druhá publikace v zamýšleném souboru novodobých duchovních skvostů a bezprostředně navazuje na „Dovršené Boží dílo“ Lucie z Francie. U obou jde o zachycení slov samého Božského Mistra Ježíše Krista dvěma vyvoleným duším. Zatímco „Dovršené Boží dílo“ je jakýmsi duchovním pochodem do civilizace lásky, „Božské výzvy“ v nás chtějí prohloubit duchovní rozjímavý život a bezprostředně nás spojit s Bohem, a to novými nekonvenčními cestami přímého přilnutí k Bohu, bez namáhavé cesty staré asketické mystiky.

SVĚTLO: V čem se liší od těchto starých cest?

PRESS: Oproti dřívějším atletickým úkonům askeze dnes stačí jen jediný: uposlechnout Boží výzvy a otevřít se Bohu, aby tak on sám svou milostí v nás mohl uskutečnit zárazy nového života s ním a v něm.

SVĚTLO: Je to kompletní dílo autorky?

OPRAVA: Prosíme čtenáře, aby si laskavě opravili chybný text ve Světle č. 11/2004, str. 9, 2. sloupec, začátek 2. odstavce. Věta má znít: **Řecko-pravoslavná** církev je na sebe ještě mnohem přísnější, protože neuznává platnost latinských svátostí (nikoliv řeckokatolická církev – jak bylo chybně uvedeno). Za toto nedopatření se čtenářům omlouváme.

PRESS: Předložený text je vybrán z publikace francouzské omilostněné duše Marie Sevrayové, zveřejněné pod názvem Divins Appels (Božské výzvy) s „Imprimatur“ pařížského biskupa Michela Potevina z roku 1955; od té doby toto dílo hluboké mystiky vyšlo ve Francii v devíti vydáních a bylo přeloženo do hlavních cizích jazyků.

SVĚTLO: Kdo byla Marie Sevrayová?

PRESS: Marie Sevrayová se narodila jako Guillemainová v r. 1872. Byla obětavou matkou rodiny a později babičkou, která se rozdávala ve službě bližním a s hlubokou zbožností žila svou každodenní víru. Zemřela v r. 1966.

Její Božské výzvy, zveřejněné v rozsahu asi 200 tiskových stran malého formátu, jsou vlastně i samy o sobě výběrem z několika tisíc deníkových stran, které Sevrayová napsala podle Ježíšových diktátů od července 1928 do července 1965.

Božské výzvy v této stručné formě mají být podle přání božského Inspirátora rozšířeny po celém světě, což se také děje.

Za rozhovor děkuje
-jv-

M. MARIE VOJTĚCHA HASMANDOVÁ

25. 3. 1914	narozena v Huštěnovicích, okres Uherské Hradiště
31. 3. 1914	pokřtěna v Huštěnovicích (křestní jméno Antonie)
4. 2. 1920	umírá její matka Rosalie
12. 5. 1923	poprvé přijímá Pána v Eucharistii v Huštěnovicích
31. 5. 1926	biřmována v Babicích (biřmovací jméno Ludmila)
6. 7. 1927	jako školní čekatelka vstupuje do kláštera ve Frýdlantě nad Ostravicí
1929–1933	jako čekatelka navštěvuje učitelský ústav u sv. Anny v Praze a studium ukončuje maturitou
14. 8. 1933	slaví obláčku a dostává řeholní jméno S. Marie Vojtěcha
1933–1935	prochází noviciátem v mateřnici v Praze
15. 8. 1935	skládá v Praze první sliby
19. 3. 1940	skládá v Praze věčné sliby
1941–1942	učitelkou v Třeboni a ve Frýdlantě
1942–1945	ošetřovatelkou v nemocnici ve Slaném
1945–1949	ředitelkou školy v Brně-Lišni
1949–1950	přijímá různé služby v mateřnici v Praze
1950–1952	představenou komunity sester v Neumanne v Prachaticích
10. 9. 1952	zatčena Státní bezpečností
19. 9. 1953	odsouzena Krajským soudem v Českých Budějovicích na 8 let vězení
10. 5. 1960	propuštěna na všeobecnou amnestii z pardubické věznice
1960–1970	působí v různých službách Charitního domu ve Vidnavě (od 1. 10. 1969 je představenou sester vidnavské komunity)
8. 7. 1970	zvolena generální představenou Kongregace Mil. sester sv. Karla Boromejského ve Znojmě-Hradišti
1970–1988	opakovaně zvolena na tři funkční období, včetně postulate
říjen 1987	vážně onemocní
3.11. 1987	potvrzuje se diagnóza zhoubného nádoru na plicích
21. 1. 1988	umírá v komunitě ve Znojmě-Hradišti
28. 1. 1988	je pohřbena na hřbitově ve Znojmě-Hradišti

K šestému zastavení křížové cesty

V Kancionálu čteme u tohoto zastavení:

„Žalostně zubožen vleče se Pán ulicemi jeruzalémskými. Veronika vidí jeho utrpení a bezcitné počínání těch, kteří jsou kolem něho. Statečně projde davem a podává Ježíši roušku na otřené zkrvavené tváře.

Podoby neměl ani krásy, stal se nejposlednějším z lidí - muž bolesti.

Veronika se neptá, co si myslí a co říká její okolí, ale statečně se tě, Pane, zastává.

Dej i nám odvahu, abychom se vždy a všude zastávali tebe a tvé Církve, víry a dobrých mravů, ctnosti a práva. Ať přemáháme lidskou bázeň a zbabělé ohledy. Vtiskni do našich srdcí svůj obraz, abychom nezapomněli, co jsme dlužni tvé lásce.

„Kdo mě vyzná před lidmi, to ho vyznám i já před svým Otcem, který je v nebesích.“

Zřejmě se tuto křížovou cestu mnoho lidí nemodlí, protože v posledních měsících byl Bůh a jeho Církev, práva Boží a práva věřících napadena, a věřící (až na výjimky) mlčí a mlčí. I stát mlčí, ačkoliv jsou na to paragrafy... Lidé v justici a policii, kteří zažili útoky na Boha a na Církev za zločineckého (viz zákon!) komunismu, jsou na to zřejmě zvyklí a nehodlají takové zvyky měnit. Komunistické mravy přešly do krve i mnohým dnes „pravicovým“ politikům. Ale Veronika se nebála vystoupit před rozzuřenou chátrou a ozbrojenci. „Kdo mě vyzná před lidmi...“ – nestojí tam nic, před jakými lidmi. Je napadán Bůh, je zesměšňován, rebelie a posměch nakazí i naše děti, za které zodpovídáme.

Ve Světle čís. 8 jsme uveřejnili rozhovor s posl. Karasem „Braňme svého Pána a Spasitele!“ Poslanec Karas podal podnět k zahájení trestního řízení ve věci hanobení národa, etnické skupiny, rasy a přesvědčení v souvislosti s knížkou „Život

Ježíše“ od G. Haderera. „Jedná se o publikaci určenou dětem, kde je formou profesionálně zpracovaného komixu zesměšňován Ježíš Kristus a první apoštolové. I z pohledu zcela lidského si myslím, že je špatné zařadit do edice pro mládež publikaci, která učí děti pohrdat druhými, vysmívat se a ponižovat. Proto tuto knihu musí odsoudit nejen věřící, ale každý slušný člověk. Druhá závažná věc je zesměšňovat představitele a symboly náboženského přesvědčení. Na to už pamatuje i naše legislativa. Je prostě nepřijatelné, aby někdo popisoval ukřižování jako zdřímnutí v drogovém opojení.“ Když zvážíme, že Ježíšovo ukřižování je pro celé lidstvo výkupnou obětí, je zesměšnění kříže (a vlastně popření ukřižování) vrcholem cynismu a pohrdání přesvědčením velké části národa. Nedávno ve Světle skončil seriál o Francouzské revoluci. I zde se všemi díly jako červená nit táhlo, že práva a svobody byly jen pro některé. Určitě to však nebyli křesťané. U nás máme díky poměrně čerstvé zkušenosti s totalitou ještě poměrně hodně svobody. Pokud tuto dobu promarníme a společnost nezměníme, můžeme být dříve, než se nadějeme, označeni za »nepřátele lidstva« – jako první křesťané za Nerona.“

Lidové noviny přinesly 6. března 2003 zprávu, že „za knihu o Ježíši nebude nikdo stíhán“. „Policie koncem února odložila trestní oznámení, které kvůli knize podal lidovecký poslanec Jiří Karas.“

Doufáme však, že se tato kauza obnoví. Internetové zpravodajství Res Catholica uveřejnilo **dopis patriarchy ČCSH dr. Jana Schwarze**, odeslaný 10. března 2004 Městskému státnímu zastupitelství, V. P. Čkalova 784/22, 16000 Praha 6:

„Vážené státní zastupitelství, obracím se tímto na orgány činné v trestním řízení ve věci veřejně šířené knihy *Život Ježíše* (ISBN 80-7200-483-2), autora Gerharda Haderera, 1. vydání r. 2003.

Nikdy jsem se netajil při výkonu duchovenské služby svým smyslem pro humor a věřím, že zvláště věřící lidé mají mít a oceňují smysl pro humor. Patřím k obdivovatelům díla Jaroslava Haška, který nešetřil satirickými pohledy na adresu církve. Jsem zastáncem svobody svědomí, svobody názorů i přesvědčení a hájím základní právo občana, aby každý člověk v demokratické společnosti měl právo svobodně hlásat své názory, pokud tím ovšem neuvádí ostatní občany v omyl a neuráží hanlivým a nepravdivým způsobem autority, kterých si váží široká

veřejnost za jejich dílo ve prospěch lidstva.

V případě publikace Gerharda Haderera je zřejmé, že může ovlivnit především děti a mládež, která místo skutečného Ježíšova filozofického a náboženského poselství má u mladých čtenářů vyvolat dojem, že se v případě Ježíše jednalo pouze o komickou figurku, často jednající pod vlivem drogy.

Ježíš Kristus ovšem není Jára Cimrman. Ježíš Kristus je nesporně po dva tisíce let duchovní autoritou světového významu. Jedná se tedy v případě takové propagace Ježíše coby »feťáka a závisláka« o negativní až skandální přístup k uznávaným autoritám a o pokus znevažovat hlasatele učení lásky a milosrdenství. Pokud přistoupíme na možnost takto devalvovat autority a širokou veřejností uznávané osobnosti, může kdokoli v příštích letech vydat další knihu pro děti o Husovi, Komenském, Gándhím, M. Lutheru Kingovi, Masarykovi, Matce Tereze a třeba i V. Havlovi a vykreslit je v této publikaci jako přihlouplé narkomany. Za svou osobu protestuji proti každému jednání, které je vedeno v touze po osobním zisku či popularitě nebo z jiných důvodů ke snižování významu takových hodnot, jako je láska, sociální citění, přístup k osobní oběti, neboť osobnost Ježíše Krista patří k světovým učitelům takového učení. Protestuji proti knize, která nízkým a nepravdivým způsobem »popisuje« osobnost Ježíše Krista. Nemožu být lhostejný k žádné knize, která jen navazuje na pokleslou úroveň ateistické propagandy a mohla by devastovat duševní i duchovní vývoj našich dětí.

Obsah výše uvedené knihy také hanobí křesťanskou víru a křesťany jako nositele křesťanské víry a vyznání – ve smyslu § 198 trestního zákona. Proto podávám tento podnět a žádám o důkladné posouzení, zda vydá-

CÍRKEV MÁ PRÁVO, ABY BYLA VIDITELNĚ PŘÍTOMNÁ

Jan Pavel II. varoval francouzskou církev, aby se nedala vytlačít z veřejného života. Při návštěvě skupiny francouzských biskupů papež nepřímou kritizoval francouzský zákon, který zakazuje nošení náboženských symbolů na veřejných školách. Církev má i ve zlaicizovaném státě právo na viditelnou přítomnost.

„Každý příslušník určitého náboženství má právo na respekt ke svému přesvědčení a ke svým náboženským praktikám, pokud nezpochybňuje bezpečnost a legitimitu státu. Společenský život potřebuje náboženství, které nesmí být zatlačeno do soukromé sféry. Veřejná přítomnost církve a jiných náboženských společenství nezpochybňuje princip laicity ani základy státu. Podle papeže společnost neudrží pouze hospodářské a politické zájmy, ale také společná víra a společná kultura. Evropa se musí vrátit ke svým mravním a duchovním hodnotám. Sjedená Evropa nesmí tyto hodnoty odkládat nebo dokonce rušit.“

ním a veřejným šířením výše uvedené knihy nedošlo ke spáchání trestného činu hanobení přesvědčení ve smyslu §198 trestního zákona. Žádám, abych jako poškozený byl o vyřízení tohoto podnětu vyzoomněn.

*ThDr. Jan Schwarz,
patriarcha“*

V 11. čísle Světla jsme protestovali proti postupu České televize, která v neděli 22. února 2004 (se 3 reprízami v týdnu) v pořadu „Cesty víry“ hrubě urážela věřící. Mj. „katolický básník“ Kuběna udělal ze Syna Božího – Ježíše Krista – homosexuála, stejně jako z apoštola Jana. Dostáváme hodně rozhořčených reakcí. Z jednoho dopisu:

„Z Písma víme, že homosexualita je nepřipustná (Řím 1,24–32, úvod k 1 Kor, Gen 19,4–25). Přesto v pořadu z úst P. Ivana Odilo Štampacha zaznělo, že v Písmu o tom není zmínka. Otázka zní: Kdo vybírá zástupce do takového pořadu? Všichni vědí o cestě P. I. O. Štampacha z katolické církve přes starokatolickou na cestu religionisty na volné noze i o jeho přihlášení se ke svobodným zednářům. Jak takový člověk může ukazovat lidem „cestu víry“? V současné době se má projednávat v parlamentu zákon o registrovaném partnerství. Měl tento pořad za cíl podpořit a usnadnit jednání parlamentu?...“

Internetový zpravodajský server Res Catholica má k dispozici velmi závažný „Dopis faráře ze západních Čech“ (<http://res.catholica.cz/content.html?id=1105>) a „Analýzu pořadu ČT o homosexualitě“ – obsažený odborný komentář vysokoškolsky fundovaných pracovníků k pořadu „Nesesmilniš aneb homosexualita a víra“ z cyklu Cesty víry – premiéra 22. 2. 2004 (<http://res.catholica.cz/content.html?id=1121>). Můžete si oba články stáhnout také z elektronické podoby týdeníku Světlo, čís. 13 (<http://www.maticecm.cz/svetlo>).
-jv-

Šokující, ale v dobrém slova smyslu

Náš čtenář ze Spojených států nám poslal výstřižek z časopisu **Our Sunday Visitor z 29. 2. 2004. Autorem článku je P. Benedikt Goeschel C. F. F. R. Citujeme podstatnou část:**

Celou řadu komentářů v médiích vyvolal film Mela Gibsona „The Passion of the Christ“, uvedený do kin na Popeleční středu.

Před jeho uvedením jsem nejprve zhlédl několik krátkých záběrů, které se mi neustále vybavovaly a hluboce mne dojal, a potom jsem viděl „nedokončenou verzi“. Podělím se s Vámi o několik svých dojmů.

Jako někdo, kdo celý svůj život medituje o utrpení a smrti našeho Spasitele a kdo mívá tříhodinové kázání na Velký pátek již polovinu svého života, musím prohlásit, že „The Passion of the Christ“ opravdu změnil a prohloubil mé chápání a ocenění tohoto centrálního aktu křesťanské víry.

Tento film vyvolal reakce na hony vzdálené od ostatních filmů.

Celý svůj život se modlíme před kříží, obrazy zastavení křížové cesty a vitrážemi, jež umělci vytvořili k zobrazení Kristova

ukřížování. Gibsonovo ukřížování působí realisticky. Tělo, které je zobrazeno na Turínském plátně, vykazuje neuvěřitelné množství stop po bičování, je jich více než 100. Jsem toho názoru, že Gibson byl naprosto oprávněn použít tohoto dokumentu jako vodítka. Tak moc jsme si zvykli na zásadně předpojatou a minimalistickou interpretaci Nového zákona, že nás přimá prezentace jeho textu takovou měrou šokuje. Inu dobrá! Slovo Bůh je ostřejší než dvoustranný meč a není míněno jako pozdrav na pohlednici. Jestliže nás film tak značně šokuje svým realismem, tím lépe...

Film stejnou měrou prokázal velmi promyšlenou reflexi na roli Blahoslavené Matky Boží během Ježíšova utrpení, ale i na činy Petrovy a Jidášovy.

Je to protizidovské?

Co si tedy počít s obviněním z antisemitismu? Vždy jsem měl přátelské vztahy k židovské-

mu obyvatelstvu a mnohokrát jsem kázal v židovských centrech a synagogách... Vždy jsem se setkal se souhlasem ze strany Židů za kladné zmínky o židovských záležitostech v mých televizních programech.

S určitostí a jasně mohu prohlásit, že ve filmu nevidím žádný antisemitismus. Je pravdou, že film vrhá tehdejší vysoké duchovní představitele do negativního světla, ale tak je tomu i v evangeliích.

V této souvislosti všichni, kromě našeho Pána, se chovají zbaběle a nepoctivě, včetně apoštolů, jeho nejbližších přátel. Římsí vojáci dopadají ještě hůře než vysocí duchovní hodnostáři.

Pouze ženy dopadnou dobře – ty u paty kříže a rovněž Pilátova manželka. Máme tedy tento film interpretovat jako antimaskulinní (protimužský), feministický film? To by bylo absurdní...

Přel. G. M.

FILM NENÍ ANTISEMITSKÝ

Ezra Levant, vedoucí rubriky kanadských novin „Calgary Sun“, se postavil na obranu Gibsonova filmu „Umučení Krista“. Film není o nic víc antisemitický než evangelia, na kterých je postaven. Je to historická skutečnost, že židovský soudní dvůr odsoudil Ježíše z Nazareta a římská armáda ho popravila. „Pro některé je to nepřijemná skutečnost, ale je to historický fakt, potvrzený světskými a židovskými prameny.“ Levant zdůraznil, že byl při představení filmu jediným absolventem židovské školy. Potvrdil, že dokonce židovská pascha, velikonoční večeře včetně židovských obřadů, je představena velmi korektně.

„Přál bych si, aby nějaký židovský filmář připravil hebrejsky tak krásné podání velikonoční večeře.“

PROTEST PROTI ADOPCI U LESBIČEK

Španělští biskupové kritizují rozhodnutí soudkyně z Navarry, která dovolila jedné ženě, aby adoptovala roční dítě své lesbické partnerky, která se podrobila umělému oplodnění. Ve Španělsku smějí homosexuálové adoptovat děti podle zákona z roku 2000. „Každé dítě má právo, aby mělo svého otce a svou matku. Kdo povoluje adopci u homosexuálů, porušuje toto právo. Absence jednoho z rodičů ovlivňuje nepříznivě psychický vývoj osobnosti. Dítěti se tak ztěžuje iden-

tifikovat svou pohlavnost. Zákaz adopce nediskriminuje homosexuály. Komu se děje křivda, je adoptované dítě.“

HINDUISTICKÉ NÁSILÍ

New Delhi: 36 fundamentalistických hinduistů přepadlo domy 11 křesťanů a násilím je nutilo, aby podstoupili „obřad obrácení“. Sedm žen svlékli ze šatů, ztloukli je, ostříhali dohola, protože se nechtěly vzdát křesťanské víry. Rovněž muži byli zmláceni a pomazáni kravským lejnem. Policie dva z násilníků zatkla. Podobné útoky na křesťany se v oblasti Orissa množí. Cílem útoku se stal i jeden pastor. Útočníci na něm žádali, aby se veřejně zřekl víry.

Kath-net

PAPEŽ PIUS XII. (10)

Císař: „Ústřední mocnosti po troufalém odmítnutí jejich vážně míněné nabídky jsou bohužel nuceny bojovat dále tak dlouho, až se nepřátelé vzdají svých zločinných plánů.“

A ještě jednou císař, tentokrát s osobním postojem: „Nepřátelé odmítli s posměchem mou nabídnutou ruku. Vyložili si mou nabídku míru jako slabost. Nyní mi tedy nezbyvá nic jiného než zlomit válečné choutky protivníků silou, až se kajícím vrátí k mé nabídce z prosince. Teprve když bude nepřítel tak oslaben, že se vrátí k mému mírovému návrhu, pak může být řeč o velkomyslnosti a rytířskosti. Ale až do té doby: bojovat! Dále bojovat!“

Najednou se do rozhovoru vmísí Uditore neboli ‚kaplan‘, jak ho nazývá císař. Už to si císař vykládá ve zlém. Schioppa říká:

„Ale Svatý otec udělal přece vše, co je v jeho silách, aby podpořil mírové myšlenky mezi stranami.“

Císař se později vyjádřil, že kaplan byl prostoreký. Nyní volá:

„Cože? Udělal? To si opravdu myslíte? Papež se také nezabýval mírovými záležitostmi víc než ostatní osobnosti. Nikdy nehodil na misku vah moc, kterou mu propůjčuje jeho postavení papeže. Kdyby dal papež rozkaz svým vyslancům v zemích vedoucích válku, aby od kancléřů níže agitovali pro mír, proti nenávisti, která naplňuje národy a která je zcela nekřesťanská, proti krveprolévání a pomstě, pak by se – pozvolna, zespodu – oživil požadavek míru, kterému by nemohly vládnoucí vrstvy na dlouho odolávat. U nás to ovšem není nutné. Německý národ nezná nenávist. Touha lidu po míru je u nás sdílena všemi rozhodujícími činiteli. Ale v zemích Dohody, tam vzdorují vlády mírovým návrhům z obavy, co by potom následovalo, ze strachu před

skládáním účtů, kterému by se potom musely podrobit před svými národy. Neboť stavba lži, kterou vybudovaly bezcharakterními prostředky, by se zřítla.“

Po tomto výbuchu císaře nastalo trapné ticho. Do Pacelliho mlčení vstoupil ještě jednou císař s pohledem na Uditora: „Ostatně katolická církev má ještě jiné prostředky, jimiž umí dobře zapůsobit. Je ještě zповědnice se svým vlivem na ženský svět.“

Uditore císaři odpověděl:

„Jeho Svatost si nemůže dovolit utrpět ve svých snahách fasko. Svatý otec je v tomto případě pesimista.“

Na to císař: „Když nařizují vojenskou operaci, nemohu s určitostí předpovědět, jak dopadne. Mohu také jen podle lidského uvážení učinit přípravy a úspěch vložit do rukou Božích. Konečně náš Pán Ježíš Kristus byl přece také optimista. Největší optimista. Pro papeže nastala nyní doba, aby jednal. Katolická církev je na základě svého mezinárodního uspořádání povolouanou institucí, aby ve válce, do níž je zataženo tak mnoho národů, propagovala myšlenku míru.“

Císař se na okamžik odmlčí, potom tiše, ale naléhavě pokračuje: „Pomyslete přece také na vaši konkurenci! Myslete na sociální demokracii. To je druhá velká mezinárodní organizace.“

Ta pochopila správně význam mírové propagandy. Měla jako první odvahu postavit se se svou organizací zcela do služeb míru. To zůstane trvalou zásluhou sociální demokracie. Když nechcete...“

Císař nyní hovoří obrácen k nunciu: „... Když považujete za osudné, aby tato zásluha připadla jenom sociální demokracii, pak se musí církev chopit příležitosti, která se jí danou situací nabízí. To vám říkám jako protestant, jako hlava převážně protestantské říše: Míru, případně možnosti obnovy jednání

RODINA A VÍRA – DUCHOVNÍ OBNOVA PRO RODIČE A DĚTI SV. HOSTÝN, 11. – 13. ČERVNA 2004

Jak šlapat po cestě Boží za ideálem rodiny? Jaké místo má Bůh v mém osobním životě, v našem manželství, v naší rodině? Jak žít náš každodenní život víry ve dnech všedních i svátečních? Jak si s dětmi povídat o víře, jak je vést a jak prohlubovat náš duchovní život? Spolu s našimi dětmi tvoříme rodinu, kde každý jedinec je originálním stvořením Božím. Naším společným úkolem otce a matky je vést děti k ideálu, který pro ně Bůh připravil... Učme se přijímat sami sebe jako Boží dar, abychom se mohli stávat obdarovanými pro ostatní v rodině, v církvi, ve společnosti. To vše a mnohé další bude náplní víkendové duchovní obnovy pro rodiče a děti v krásném prostředí známého poutního místa na Sv. Hostýně. Během programu pro rodiče, který vede kněz, budou mít také děti svůj vlastní program katecheze, soutěží, zábavy a her v přírodě, o který se jim postarají katecheté a pečovatelé.

Program: mše svatá, společné modlitby, možnost svátosti smíření, přednášky, rozhovory, setkání ve skupinkách, ale také čas pro rekreaci. **Duchovní obnovu vede:** P. František Petřík. **Informace a přihlášky:** Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, Olomouc, tel: 587 405 250, e-mail: rodina@arcibol.cz; www.rodinnyzivot.cz

Cena za víkend: dospělí a děti nad 12 let – lůžko v pokoji bez soc. zař. + plná penze: 500 Kč ● děti do 12 let – lůžko v pokoji bez soc. zař. + plná penze: 250 Kč ● dospělí a děti nad 12 let – lůžko v pokoji se soc. zař. + plná penze: 600 Kč ● děti do 12 let – lůžko v pokoji se soc. zař. + plná penze: 250 Kč ● děti do 3 let – bez nároku na lůžko a stravu: zdarma.

o míru by nemělo být dosaženo přes sociální demokracii, nýbrž papežem! Selže-li papež v tomto případě, pak nebude pro svět po této válce aktuální – papež nebude už nic jiného, než jen nějaký biskup.“

Nuncius odpovídá: „Jistě, otázka sociální demokracie má velký význam. Budu o tom Jeho Svatost obratem informovat.“

Uditore opět poznamená: „Ale co ulice, co lůza! Vláda v Římě zmobilizuje ulici proti papeži!“

Císař: „Ulice? Nechápu. Proč by se měl papež obávat ulice? Sonninovi, vašemu předsedovi vlády, nebo králi může být vyhrožováno ulicí. Ale papeži ne, ten je přece něco jiného. Kdyby se chtěla lůza proti papeži vzbouřit, celý katolický svět by se musel semknout jako jeden muž kolem papeže. Pomyslete přece, kolik katolíků je v neutrálních státech! A kromě toho, pokud znám místní poměry v Římě, pevnost Vatikánu je pro lůzu zcela nedobytná. Kdo by chtěl proti Vatikánu zaútočit, musel by rozmístit děla nejméně s patnácticentimetrovými hlavními.“ A s vyzývavým pohledem na Uditora pokračuje: „Ve Vatikánu byla přece učiněna potřebná opatření. Je tam ve sklepech uloženo 30 tisíc pušek, 25 kulometů a několik milionů nábojů.“

Císař vychutnává působení své pořádně přehnané informa-

ce a pokračuje: „Ať by se stalo cokoli, papež nemůže jako náměstek Kristův žádat, aby se mu na světě vedlo lépe než tomu, jehož chce být náměstkem. I v nebezpečí, že pro své úsilí o mír skončí jako mučedník, musí se takového kroku odvážit. Padne-li papež v boji za mír, stane se mučedníkem a prokáže tím církvi největší službu, jakou měl kdy příležitost jako papež prokázat.“

Tím byl rozhovor mezi nunciem, který téměř jen mlčel, a císařem, který téměř nepřestal mluvit, skončen.

Poslední slovo si ponechal Uditore: „Och, ulice! Právě římskou ulici Jeho Majestát nezná!“

Vilém II. vyzval své hosty ke slavnostní tabuli. Každý si dovede představit, že Pacelli po takovém rozhovoru neměl pomyslení na jídlo!

U tabule seděli kromě císaře, nuncia a Uditora ještě princ Jindřich Pruský, jeho syn – princ Waldemar a kancléř Bethmann Hollweg; jemu císař srozumitelně zašeptal: „Všechno šlo dobře! Nyní papež ví, co má udělat!“

Tento den se na počest hostů výjimečně nepodávala jinak obvyklá polévka z polní kuchyně s nakrájenými kousky masa, uzená ryba, máslo a sýr, nýbrž vybrané menu. Kávu pili vstoje a Vilém II. navázal s Pacellim ještě jednou rozhovor.

(Pokračování)

SEMINÁŘ O ROZPOZNÁVÁNÍ POVOLÁNÍ PRO MLADÉ MUŽE. Mezinárodní katolický institut Miles Jesu organizuje dne 17. dubna 2004 od 9.00 do 17.00 hod. v Církevním domově mládeže Petrinum, Veveří 15, Brno – Seminář o rozpoznávání Boží vůle a životního povolání. Přihlášky a informace na adrese: Miles Jesu, Kamenná 59, 639 00, Brno, tel.: 543 215 265, e-mail: brnomen@milesjesu.com.

V LETOŠNÍM ROCE VÁS ZVEME JIŽ POPÁTÉ NA „POUŤ MANŽELŮ“ VE ŠTERNBERKU V SOBOTU 27. BŘEZNA 2004

Program: 9.30 hod. – modlitba radostného růžence ● příležitost ke svátosti smíření ● 10.00 hod. – mše sv. s obnovou manželských slibů, celebruje olomoucký arcibiskup Jan Graubner, po mši sv. přestávka k občerstvení ● 13.00 hod. – program „Radost být manželi“, moderují manželé Oujezdští z komunity Emanuel, pro děti je zajištěn souběžný program ● 14.30 hod. – litanie k Panně Marii, adorace, svátostné požehnání.
Srdečně Vás zve Centrum pro rodinný život a farnost Šternberk. Blíže informace: Římskokatolická farnost Šternberk, Farní 3, tel: 585 013 714.

IZRAEL – LAST MOMENT – odlet z Prahy, hotel, polopenze – 10. 5. – 18. 5. – 16 990 Kč!!! ● **VELKÝ FRANCOUZSKÝ OKRUH** – Lurdy, Nevers, La Salette, Paray le Monial, Cluny, Ars, aj. – 2. 5. – 10. 5. – 7 990 Kč ● **VELKÝ MARIÁNSKÝ OKRUH** – Fatima, Lurdy, Garabandal, La Salette, Montserrat, Santiago de Compostela aj. – 10. 5. – 22. 5. – 10 690 Kč. ● Přihlášky a informace: **AVETOUR – Jiří Chválek**, Novoměstská 205, 518 01 Dobruška, tel./fax: 494 623 929, 494 377 654, e-mail: avetour@dobruska.cz; www.avetour.cz

LIPOVÝ KŘÍŽ – společnost pro kulturní identitu ve spolupráci s pražskou pobočkou Unie křesťanských pedagogů Vás zve na panelovou diskusi **BOJ O EVROPU – VZOMÍNKÁ NA REFERENDUM OČIMA KŘESŤANSKÝCH EUROSKEPTIKŮ**, která se bude konat v úterý 6. dubna 2004 v 18 hod. v kavárně Křesťanského domova mládeže u sv. Ludmily, Francouzská 1, Praha 2.

OSN – ZEDNÁŘSKÉ HNÍZDO NA PODPORU POTRATŮ

New York – CWNews.org.: Svou nadšenou děkovnou řečí potvrdil generální tajemník OSN Kofi Annan znovu nebezpečný, proti životu zaměřený kurz Organizace spojených národů. Annan obdržel v lednu vyznamenání „International Women’s Health Coalition“, skupiny, která se po celém světě zasazuje o potraty na pouhé požádání těhotné ženy. Ve své děkovné řeči děkoval za vyznamenání a chválil celosvětovou práci IWHC, která podle jeho vyjádření prosazuje „neúnavně podporu zdraví a práv dívek a žen na celém světě. Kdyby bylo více takových pionýrů jako vy, byl by svět lepším místem. Vy jste zářivý příklad.“

Tato podpora zahrnuje také návody pro obhájce, jak obcházet omezující zákony. Např. je-li v zemi povolen potrat jen tehdy, kdy se jedná o záchranu ženy, IWHC doporučuje: „Vycházejte ze širší definice, co je to nebezpečí pro matku. Myslete na nebezpečí, jakému se žena vystavuje, když se pokouší dítě utratit tajně.“

IWHC pracuje na nové radikální interpretaci textu o lidských právech. Skupina potvrdila, že zatím žádný dokument OSN o právu ženy na potrat neexistuje. Přesto je možné využít „širší definice“, která umožňuje „dostupnost bezpečnějšího potratu“. Příklad: IWHC vidí v právu na život také právo na potrat, protože ženy by ilegálním a tajným potratem mohly ohrozit svůj život.

Generální tajemník Annan zdůraznil ve své děkovné řeči, jak je důležité „vyvolat velkou sociální revoluci, ve které se ženy budou domáhat většího podílu na moci a dojde k úplné přestavbě vztahů mezi mužem a ženou na všech úrovních společnosti“. Spolupracovnice IWHC jsou podle něho „obdivuhodnými partnery rodiny OSN“.

Kath-net

Liturgická čtení

Neděle 28. 3. – 5. neděle postní

1. čt.: Iz 43,16–21
Ž 126(125),1–2ab.2cd–3,4–5,6
Odp.: 3 (*Velkou věc s námi udělal Hospodin, naplnila nás radost.*)
2. čt.: Flp 3,8–14
Ev.: Jan 8,1–11

Pondělí 29. 3. – ferie

1. čt.: Dan 13,1–9.15–17.19–30.33–62
Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6
Odp.: 4ab (*I kdybych šel temnotou rokle, nezaleknu se zla, vždyť ty jsi se mnou.*)
Ev.: Jan 8,12–20

Úterý 30. 3. – ferie

1. čt.: Nm 21,4–9
Ž 102(101),2–3.16–18.19–21
Odp.: 2 (*Hospodine, slyš modlitbu mou a volání mé ať pronikne k tobě!*)
Ev.: Jan 8,21–30

Středa 31. 3. – ferie

1. čt.: Dan 3,14–20.91–92.95
Dan 3,52a.52b.53.54.55.56
Odp.: ... *chvályhodný a sverhovaně velebený navěky.*
Ev.: Jan 8,31–42

Čtvrtek 1. 4. – ferie

1. čt.: Gn 17,3–9
Ž 105(104),4–5.6–7.8–9
Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu.*)
Ev.: Jan 8,51–59

Pátek 2. 4. – připomínka sv. Františka z Pauly

1. čt.: Jer 20,10–13
Ž 18(17),2–3a.3bc–4.5–6.7
Odp.: srv. 7 (*Ve své tísní jsem vzýval Hospodina, a vyslyšel mě.*)
Ev.: Jan 10,31–42

Sobota 3. 4. – ferie

1. čt.: Ez 37,21–28
Jer 31,10.11–12ab.13
Odp.: 10d (*Hospodin bude nad námi bdít jako pastýř nad svým stádem.*)
Ev.: Jan 11,45–56

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	28. 3.	29. 3.	30. 3.	31. 3.	1. 4.	2. 4.	3. 4.
Antifona	270	270	270	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	270	271	272	271	272	271	272
Antifony	387	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	388	392	395	399	402	406	409
Antifona k Zach. kantiku	388	392	395	399	402	406	409
Prosby	388	392	395	399	403	406	410
Záv. modlitba	389	393	396	400	403	407	410
Modlitba během dne:							
Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	273	273	273	273	273	273
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	389	393	396	400	403	407	410
Záv. modlitba	389	393	396	400	403	407	410
Nešpory:							
Hymnus	268	268	268	269	268	269	268
Antifony	386	390	838	853	868	884	900
Žalmy	808	823	838	853	868	884	901
Kr. čtení a zpěv	386	390	394	397	401	405	408
Ant. ke kant. P. M.	387	391	394	398	401	405	408
Prosby	387	391	394	398	401	405	408
Záv. modlitba	389	389	393	396	400	403	407
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

NOVINKY Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Tomislav Ivaničič:

VEZMI SVŮJ KŘÍŽ A NÁSLEDUJ MĚ

Setkání s Ježíšem na křížové cestě

Autor, profesor teologické fakulty záhřebské univerzity, je zakladatelem center duchovní pomoci v Chorvatsku, Rakousku, Německu a Belgii. Téma tu křížové cesty se věnuje dlouhodobě. Vede věřícího k sebepoznání v Ježíšově přítomnosti, k naslouchání skrze modlitbu. „Přijetí kříže je vítězství nad křížem. Přijetí utrpení, bolesti, smrti, nemoci a hříchu je cestou osvobození od utrpení, nemoci a zla. Je to cesta vítězná.“

Pohledný utlý svazek s barevným tiskem na křídovém papíře upoutá i zajímavým grafickým řešením. Každé zastavení na dvoustránce obraz – text vychází z příslušného detailu velké obrazové kompozice Pašijový příběh od D. di Buoninsegna (1255–1319), a tak umocňuje působení textu. Z italského vydání v Libreria Editrice Vaticana přeložila M. Benetková.

Paulínky, brož., zúž. A5, nestr., bar. ilustr., 68 Kč

Jacques Philippe: VNITŘNÍ SVOBODA

Síla víry, naděje a lásky

O. J. Philippe, člen Komunity blahoslavenství, je známý francouzský exercitátor, autor žádané knížky Ve škole Ducha Svatého. Jeho nové dílo se dotýká jednoho z určujících rozměrů života křesťana, a to jeho vnitřní svobody. V kapitolách *Svoboda a přijetí, Přítomný okamžik, Působení víry, naděje a lásky, Od zákona k milosti – láska je zdarma, Duchovní chudoba a svoboda* zprostředkovává poznání: „I za těch nejméně příznivých vnějších okolností máme v sobě prostor svobody, který nám nikdo nemůže vzít, protože nám jej dává Bůh a Bůh za něj také ručí.“

Karmelit. nakl., brož., 180×116 mm, 130 str., 119 Kč

Marie Sevrayová: BOŽSKÉ VÝZVY

Uspořádali a přeložili Lucie a František Pressovi.

Výbor ze slavné knihy Ježíšových naučení o spojení duše s Bohem, uskutečnitelném i v dnešní neklidné době.

Mariánské nakl. Brno, brož., A5, 56 str., 60 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.